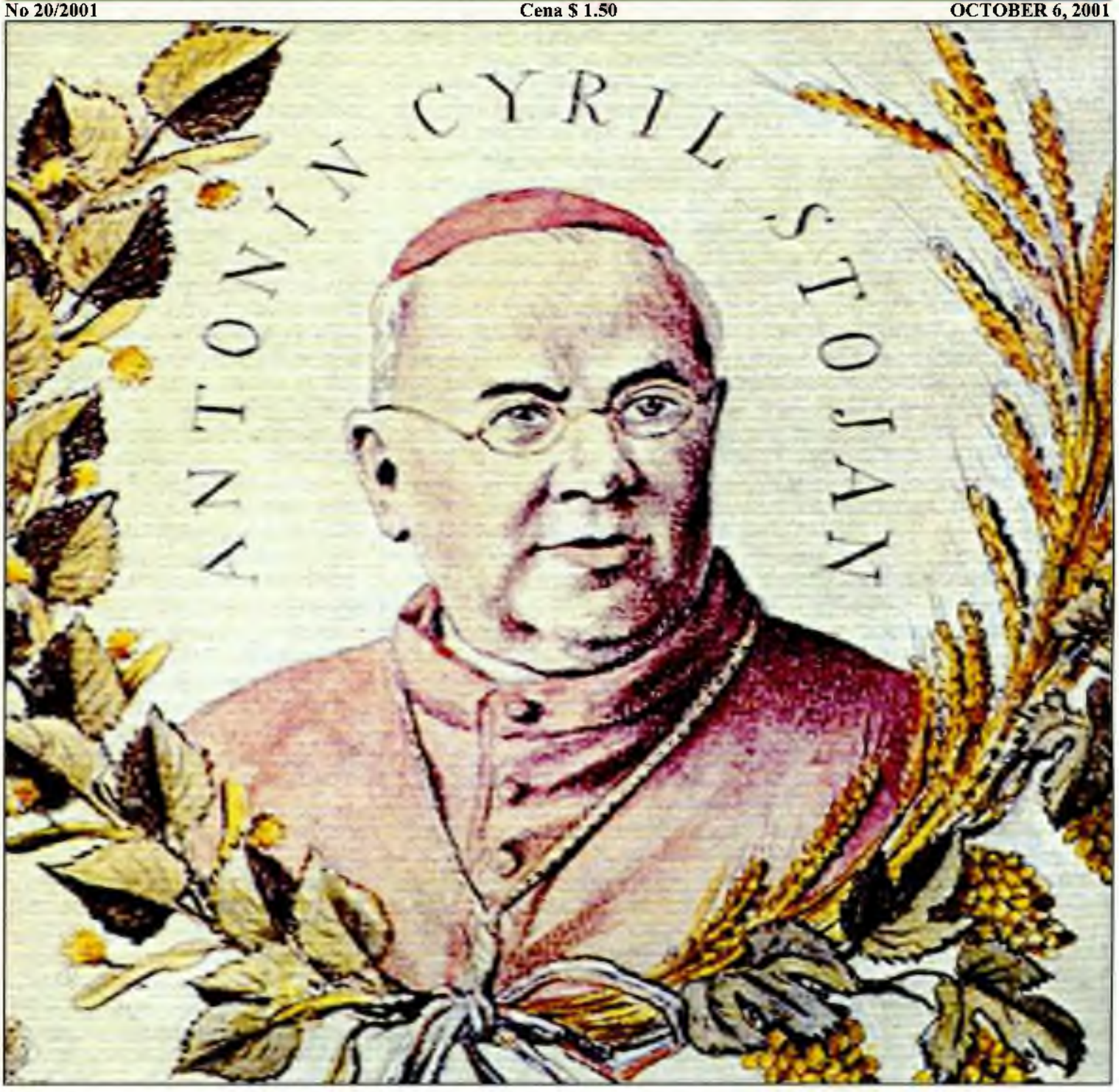
HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

ČTRNÁCTIDENÍK ČESKÉ KATOLICKÉ MISIE V CHICAGU

No 20/2001 Cena $ 1.50 OCTOBER 6, 2001

Antonín Cyril Stojan

Tatíček moravského lidu

V malebné hanácké vesnici v Beňově u Přerova se narodilo 22.května 1851 Františku Stojanovi a Josefě, rozené Kubíčkové, šesté a poslední dítě, jež při křtu dostalo jméno Antonín a při biřmování Cyril. Otec obhospodařoval malou zemědělskou usedlost a přivydělával si na uživení četné rodiny jako zručný ševcovský mistr ve své vlastní dílně. Jeho manželka byla příkladně zbožná žena, jež se věnovala výchově dětí, pracovala na poli a pečovala o dobytek. Nejstraší dcera Filomena zemřela v dětském věku, syn František pomáhal v hospodářství, jež pak po otci zdědil. Ostatní dcery se jmenovaly Cecilie, Marie a Františka.

Nejmladší Antonín projevoval od útlého mládí lásku k hudbě a zpěvu. V obecné škole byl vždy prvním ve třídě a jeho jedinou touhou bylo - stát se knězem. V tom ho plně podporoval poněkud zámožný strýc Fabián, který bydlel s rodinou. Jako jedenáctiletý byl Antonín poslán na dva roky do klášterní školy Otců Piaristů ve Staré Vodě (poutní místo svaté Anny nedaleko Nového Jičína), aby se naučil němčině, tehdy velmi potřebné k dalšímu studiu. Zde jako vynikající zpěvák v klášterním kostele získal zdarma bydlení. 1864 byl přijat do nižšího gymnázia v Příboru, jež bylo rovněž ve správě Piaristů. Po čtyřech letech přešel na vyšší gymnázium do Kroměříže, kde 18.července 1872 maturoval „summa cum laude" - s tím nejlepším prospěchem a okamžitě se přihlásil do bohosloveckého semináře v Olomouci.

Od poloviny 19. století se v moravském lidu, obzvláště v studentstvu počalo neobyčejně silně probouzet národní slovanské uvědomění. 1861 byla uspořádána národní pouť na svatý Hostýn, následujícího roku na Radhošť a 1863 bylo manifestačně oslavováno tisícileté výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Velehrad. Otcem tohoto nábožensko - národního uvědomění byl brněnský kněz básník, univerzitní profesor biblistiky František Sušil (1804-1868), sběratel moravských lidových písní, který roznítil v srdci mladého studenta a pak bohoslovce Antonína lásku k Hostýnu a Velehradu. Zemřel necelých dest kilometrů od rodiště Stojanova v Bystřici pod svatým Hostýnem, když do písmene vyplnil své vzletné životní krédo, jež po něm převzal Antonín Stojan: „Buď můj život jedna Boží chvála, slastí Kristus, chotí Církev, tužbou ctností krása a mzdou lidu spása."

Kardinál Fürstenberg, metropolita moravský, vysvětil Stojana na kněze v olomoucké katedrále sv.Václava 5.července 1876. Za měsíc nastoupil novokněz Stojan jako kaplan na své první pastorační místo v Šilperku (dnes Štítný) u Šumperku, nedaleko mariánského poutního místa Králíky. Při příjezdu na své nové působiště poklekl a proncsl svou oblíbenou prosbu, kterou sv.Jan Bosko dal do erbu svým Salesiánům: „Da mihi animas, cetera tolle!" (Dej mi duše, ostatní si ponech!) Své působení začal okamžitě s takovým elánem, že jeho farář řekl: „Tento kněz je schopen řídit polovinu světa." Ale za měsíc byl přeložen do Příbora, města svých studií a četných přátel, kde působil 11 roků. Zde založil dvě důležitá hnutí, jež se rozšířila rychle po celé Moravě a zasáhla i do Čech a na Slovensko, na obnovu svatého Hostýna a Velehradu. Odtud zorganizoval roku 1881 pouť Slovanů do Říma a při té příležitosti nechal posvětit papežem Lvem XIII. obraz svatého Václava pro svatohostýnský poutní kostel. Přičinil se o založení českého gymnázia v Příboře a stal se dokonce členem tamnějšího hasičského sboru. Při své veřejné činnosti však nezapomněl na jednu z nejdůležitějších povinností kněze - jeho zpovědnice byla „obležena" nejen místními farníky, ale i lidmi z širokého okolí. Celé město Příbor bylo tak hluboce ovlivněno apoštolskou činností Stojanovou, že mu jednohlasně (byla tam silná menšina německá a protestantská) udělilo při jeho odchodu čestné občanství.

Po patnácti měsíčním působení ve Svébohově u Zábřehu byl Stojan 27.listopadu 1888 jmenován kardinálem Fürstenbergem farářem v Dražovicích v děkanství Slavkovském, jež se nalézá na území brněnské diecéze, ale Dražovice patřily tehdy pod patronát olomouckého arcibiskupa, který měl právo jmenovat tamního faráře. Dražovická fara byla poměrně bohatou, ale po Stojanově příchodu zchudobněla, neboť nový pan farář se staral nejen o duchovní, ale také o hmotné dobro těch nejpotřebnějších. Jednoho dne jeho neteř, farní hospodyně, mu smutně oznamovala: „Dnes máme k večeři jen chleba." Stojan odpověděl: „To stačí." V tu chvíli zaklepal na dveře žebrák s prosbou o almužnu. Hospodyně mu řekla: „Odpusťte, dnes nemáme nic, co bychom vám mohli dát." To rozzlobilo Stojana, který zvolal: „Proč lžeš. Copak nemáš chleba!" A dal jej žebrákovi, který vděčně odešel s posledním kouskem chleba. „A co budeme jíst my?" se slzami v očích se otázala neteř. - „Pomodlíme se a půjdeme spát." To je typická ukázka Stojanovy štědrosti.

Na dražovické faře se po několik měsíců zdržoval mládenec, kterýá toužil stát se knězem. Jeho pobyt v blízkosti Stojanově byl pro něho opravdu prozřetelnostní, neboť Stojan byl dobře obeznámen s obdivuhodnou činností italského, tehdy žijícího Dona Boska. Sám poslal pro jeho misionáře v Patagonii soupravu mešních ornátů. A nyní dovedl nadchnout mladíka, toužícího po apoštolské práci mezi mládeží, aby odjel do Itálie k Salesiánům. Tím šťastným mládencem byl Ignác Stuchlý, který založil salesiánské dílo v Československu, je nazývám českým Donem Boskem a 20.ledna letošního roku byl uzavřen diecézní proces o životě, ctnostech, zázracích a pověsti svatosti Služebníka Božího Otce Ignáce Stuchlého.

Antonín Stojan po vysvěcení na kněze prohluboval houževnatě své teologické studie, takže v roku 1896 získal doktorát teologie, který v té době vyžadoval 4 rigoroza (vyčerpávající ústní zkoušky) převážně v latině a to: 1. z morální a

Foto na titulní straně:
Portrét arcib. Antonina Cyrila Stojana z pamětního listu apoštolátu sv. Cyrila a Metoděje, patronů jednoty křesťanů

pastorální teologie, 2. z fundamentální a dogmatické teologie, 3. z církevních dějin a kanonického práva 4. z Písma svatého zahrnující znalost hebrejštiny, aramejštiny a řečtiny. Jako tézi (písemnou práci) předložil:Unionismus Slovanů dle intencí papeže Lva XIII. Tento velký papež, jenž ukončil 19. a zahájil 20.století vydal (30.září 1880) tak zvanou slovanskou encykliku Grande Munus – Vznešený úkol, jež hluboce ovlivnila kněze Stojana.

V době své promoce byl Stojan již známý jako neúnavný pracovník na poli slovanského unionismu, takže k svému doktorátu obdržel přes 200 blahopřejných telegramů a to nejen ze slovanských zemí, ale také z Itálie, Německa a Francie. 24. - 26.července 1907 zorganizoval na Velehradě první Unionistický kongres, který se setkal s nečekaným úspěchem a jehož presidentem byl ukrajinský metropolita Ondřej Szeptycki. Za svého života uspořádal ještě další dva (1909 a 1911). Ty pak pokračovaly po jeho smrti v roce 1929 IV.kongresem na Velehradě a potom v Americe v benediktinském opatství sv.Prokopa v Lisle pod záštitou Otce opata Ambrože Ondráka v roce 1956, 1957 a 1959. Hybnou silou těchto pozdějších kongresů byl světově známý byzantolog a profesor Harvardské University Otec František Dvorník (1893-1975), narozený v Chomýži nedaleko sv.Hostýna, kterému umožnil Stojan studovat na pařížské Sorboně.

V roce 1897 vstoupil Antonín Stojan do politické arény a to jeko poslanec nově založené Katolické Národní Strany byl zvolen do Vídeňské Říšské Rady a také do Moravského Zemského Sněmu za oblast zahrnující Vyškov, Kyjov, Kroměříž, Uherské Hradiště a Uherský Brod. Jeho heslem bylo: „Láska Ježíše Krista je nejlepší politikou!“ Ve svém jednání se řídil pravidlem: „Fortiter in re suaviter in modo!“ – V zásadách pevný, v jednání laskavý! Jeho politická aktivita byla ve skutečnosti jen prodloužením jeho apoštolátu pro lidi, kteří ho zvolili, aby jim sloužil. Byl rozhodným bojovníkem za sociální spravedlnost a morálnost zákonů. Zastával se Čechů žijících ve Vídni a pranýřoval

Pokračování na str. 21

Moc růžence

Ze všech pobožností Církve není mocnější modlitby než svatý růženec. Ve Fatimě v Portugalsku r.1917 Panna Maria prosila a naléhala, aby se lidé denně modlili růženec, aby se zastavila válka a rozpínání komunismu. Sestra Lucie, jediná stále žijící ze tří dětí, které viděly Pannu Marii ve Fatimě, řekla, že není problému, ať už materielního nebo morálního, národního nebo mezinárodního, který by nemohl být opravdově vyřešen růžencem a našimi obětmi. Proto se nezdráhejme modlit růženec. Je to nejúčinnější zbraň!

V r.1571 muslimští Turci zaplavili celou Evropu a zdálo se, že jsou na pokraji vyhlazení křesťanství. Když se vše zdálo ztracené, papež sv. Pius V. zorganizoval Růžencovou křížovou výpravu. Žádal všechny katolíky, aby se modlili růženec, aby je Panna Maria vyvedla z bezprostředního nebezpečí. Když přišel den velké námořní bitvy, křesťanští vojáci šli do boje doslova s mečí v jedné ruce a růžencem v druhé.

Po tři hodiny 65.000 mužů, všichni kdo přijali ráno svaté přijímání, pokračovali modlitbou růžence. Potom začal útok. Vítr, který vál proti křesťanům, náhle ustal. Když bylo po všem, muslimové byli poraženi. Z 270 muslimských lodí, nejméně 200 bylo zničeno. Turci také ztratili 30.000 mužů, zatímco křesťanské ztráty byly mezi 4.000 až 5.000. Tak se 7.října 1571 stalo Lepanto ve Středozemním moři jedním z největších vojenských překvapení v celé historii. Malá křesťanská flotila, přes nesmírnou početní převahu protivníka, porazila tureckou armádu a křesťanství bylo zachráněno a to vše jenom skrze moc růžence. Na památku tohoto vítězství pak papež sv.Pius V. zavedl od roku 1572 v tento den pro celou církev liturgickou památku Panny Marie Růžencové.

Je mnoho dalších příkladů moci růžence. 6.srpna 1945 byla svržena první atomová bomba na Hirošimu v Japonsku, která v okruhu 1.5 kilometru od centra výbuchu zabila všechny lidi (celkem 200.000 osob), kromě malé

Královno svatého růžence oroduj za nás!

Panno Maria, chraň v této těžké době celou Ameriku i náš národ!

komunity osmi Jezuitů, kteří byli pouhých osm bloků od centra výbuchu. Ti nejenom že přežili, ale žili dál aniž byli dlouhodobě postiženi radioaktivitou. Fara kostela Nanebevzetí Panny Marie v Hirošimě zůstala stát, ale kostel vedle fary byl úplné zničen atomovým výbuchem právě tak jako vše kolem. 200 vědců vedlo vyšetřovaní po několik let, aby našli vědecké vysvětlení, protože osm kněží „mělo být mrtvých,“ když byli v rádiusu 1 míle od výbuchu. Kněží jim řekli, že jejich dům se od ostatních lišil pouze jedinou věcí: denně se modlili růženec.

Další novější příklad pozoruhodné moci růžence: Ruské armády se stáhly z Rakouska v r.1955, aniž by byl zabit jediný člověk a bez jediného výstřelu. Je zcela nepochopitelné, že vojenské nevěrecké síly Marxismu takto pokojně opustily zemi, ve které držely moc. Za toto vítězství Rakousko vděčí Panně Marii a jejímu růženci, protože v té době se deset procent rakouského národa modlilo růženec každý den. Růženec je mocnější než zbraně a bomby.

Podle anglického originálu z časopisu „MICHAEL“ v Quebecu přeložil F. Klaban

Liturgická čtení

28.neděle v mezidobí – 14.října 2001

1.čtení - 2 Král 5,14-17

Čtení z druhé knihy Královské.

Náman sestoupil k Jordánu a ponořil se do něho sedmkrát podle nařízení Božího muže Elizea a jeho tělo se obnovilo jako tělo malého dítěte a byl čistý.

Náman se vrátil k Božímu muži s celým svým doprovodem, stanul před ním a řekl: „Hle, už vím, že není Boha po celé zemi, jen v Izraeli. Nyní vezmi, prosím, dar od svého služebníka."

Elizeus odpověděl: „Jako že je živ Hospodin, jemuž sloužím: Nic nevezmu!" Ačkoli na něj naléhal, aby vzal, odepřel.

Náman pak řekl: „Když tedy opravdu nechceš, dovol mi vzít tolik prstě, kolik unese spřežení mezků, neboť tvůj služebník nebude už obětovat celopaly a žertvy jiným bohům, jen Hospodinu."

2.čtení - 2 Tim 2, 8-13

Čtení z druhého listu
svatého apoštola Pavla Timotejovi.
Milovaný!

Mysli na Ježíše Krista, Davidova potomka, který byl vzkříšen z mrtvých. To je moje evangelium. Právě kvůli němu trpím, dokonce jako zločinec v poutech. Ale Boží slovo spoutáno není. Proto kvůli vyvoleným snáším všecko, aby také oni došli spásy a věčné slávy skrze Krista Ježíše.

Tohle je jisté: Když jsme s ním umřeli, budeme s ním také žít. Když vytrváme, budeme s ním i kralovat. Když ho zapřeme, zapře také on nás. Ale i když my jsme nevěrní, on zůstává věrný, protože nemůže zapřít sám sebe.

Evangelium - Lk 17, 11-19

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Na cestě do Jeruzaléma procházel Ježíš mezi Samařskem a Galilejí.

Když přicházel do jedné vesnice, šlo mu naproti deset malomocných. Zůstali stát opodál a volali: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!"

Když je uviděl, řekl jim: „Jděte a ukažte se kněžím." A jak odcházeli, byli očištěni.

Když jeden z nich zpozoroval, že je uzdraven, vrátil se, mocným hlasem velebil Boha, padl mu k nohám tváří až k zemi a děkoval mu. Byl to Samaritán.

Ježíš na to řekl: „Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?"

A jemu řekl: „Vstaň a jdi! Tvá víra tě zachránila."

Myšlenky ke čtením

1. čtení

Ještě důrazněji než dnešní evangelium ukazuje starozákonní čtení uzdravení jako Boží akci, která vede k víře. Náman, pohan, poznává podle svého uzdravení, že Hospodin je jediný Bůh. Prorok sám uzdravení nezpůsobil, ale přivedl Námana k důvěře v Hospodina, což bohužel se do našeho úryvku nevešlo. Uzdravený Náman pak ukáže svou vděčnost tak, jak to bylo tehdy obvyklé - obětováním celopalů Hospodinu. K tomu si odváží prsť ze země Hospodinovy, protože tehdy byla božstva spojována především s určitými územími. Odmítnutím osobního daru neukazuje prorok snad skromnost, ale ukazuje na původce uzdravení - Hospodina, kterému měla být prokázána vděčnost.

2. čtení

Pavel pokračuje v dodávání odvahy Timotejovi. Nijak nezastírá obtíže apoštolského poslání včetně svého věznění. Nadějí je mu ale Kristovo vzkříšení a náš podíl na něm. Tento podíl závisí na naší (nejisté) věrnosti a na zcela spolehlivé věrnosti Kristově. Poslední verše jsou zřejmě starokřesťanským liturgickým hymnem, kterým náš úryvek vrcholí.

Evangelium

Malomocní byli vyloučeni ze společenství Izraele. Museli se zdržovat mimo lidská sídla a nemohli se zúčastnit života společenského a náboženského. Uzdravení z malomocenství (nebo z vyrážky, která ho připomínala) musel konstatovat podle Tóry kněz. Teprve potom se mohl nemocný vrátit do pospolitosti Izraele. Ve chvíli, kdy se malomocní vydali k této „kontrole," tedy ve chvíli, kdy uvěřili, že je Ježíš uzdravil, byli očištěni. Muž, který se vrátil nebyl jen vděčný člověk. Byl to vyznavač, který velebil Boha slovy i činem. Padl Ježíšovi k nohám, udělal ten typ klanění, který patřil jen Bohu, a tak vyjádřil, že ho v Ježíši uzdravil Bůh. Oprávněně tedy vzdal Ježíšovi božskou poctu. A k zahanbení posluchačů - z nichž mnozí Ježíšovi nevěřili - byl tento člověk Samařan, tedy „jinověrec." Ti ostatní uvěřili v uzdravení a tím to končilo. Proto se nevrátili. Samařan uvěřil, že se v Ježíši setkal s Bohem a vyjádřil to, došel tedy k cíli. Protože u Ježíše nejde jen o zdraví jako takové, ale o nalezení Boha a o dosažení záchrany. To je vyjádřeno v posledním verši: víra vedla nejen k uzdravení, ale k uvěření v Mesiáše, tedy ke spáse.

Má-li si člověk dobře poradit se všemi texty Nového zákona o uzdravování, musí si uvědomit, že uzdravení je v Písmu vždy projevem suverénní moci Boží, že to není výsledek magického konání uzdravovatele, že to není také kousek, vykonaný pro obdiv publika a že hlavně v Novém zákoně je každé uzdravení projevem nástupu mesiášského času, je překonáním moci zla a hříchu. I když je pro nás neudržitelné vidět v nemoci okamžitý a konkrétní trest za hřích (tento pohled odmítá i evangelium), je třeba vidět, že jakýkoliv nepořádek v řádu stvoření a tedy nemoc na prvním místě, byl chápán jako důsledek hříchů lidí všeobecně, jako projev moci zla, která na člověka „může" od té doby, kdy se člověk vytrhl z moci Boží - z ráje, a skrze hřích začal hospodařit „po svém". Probereme-li jednotlivé motivy, které text obsahuje, pak motiv vděčnosti není zdaleka jediným a nestojí tu už vůbec jako samostatné téma. Mohli bychom spíš říci, že je to poučení o správném vztahu k Ježíši a k Bohu a navíc je to nadějeplný text ukazující, že nejen vyřazení malomocní, ale i ten, kdo je navíc „vyřazen" pro své jinověrectví, totiž Samaritán, má u Ježíše naději. Především je odmítnuta každá samozřejmost nároků vůči Bohu. Vše, co je od Boha - a překonání hříchu zejména - je dar, tedy ne něco, nač by měl člověk samozřejmý nárok. Záchrana pro člověka pak je nejen tam, kde je mu pomoženo, ale spíš tam, kde se otvírá správný a tedy pravdivý vztah mezi člověkem a Bohem.

Stůl Slova - P. Ing. Aleš Opatrný

Myšlenky ke čtením

1. čtení

Text vypadá na první pohled takřka magicky: Jakoby boj nezávisel na Hospodinu, ale na Mojžíšově konání, na jeho pozvednutých rukou. To je ovšem jen zdání, vyplývající z povrchního chápání. V Izraeli mohly být boje vítězné tehdy, pokud to byly boje Hospodinovy. Jen když on bojoval, Izrael vítězil. Boží hůl, kterou měl Mojžíš v ruce, je zmiňována už ve sporech s faraónem. Tam napřažená Boží hůl byla původcem činů, které konal Hospodin skrze Mojžíše proti faraónovi. V našem textu je těžké se rozhodnout, zda se přiklonit k představě Mojžíše, který má pozdviženou Boží hůl v ruce a díky této holi probíhá boj vítězně, nebo k představě Mojžíše s pozvednutýma rukama, tedy modlícího se, který svou modlitbou rozhoduje o úspěchu. V každém případě je nutné za tím či oním konáním vidět věrného Hospodina, který svůj lid nevydává nepřátelům. Úspěch boje záležel vposledku na Hospodinu. Ale právě tak, jako byli nutní bojovníci v čele s Jozuem, by nutný i Mojžíš s Áronem a Hurem v modlitební akci.

2. čtení

Na první pohled vypadají Pavlova slova Timotejovi jako výzva k boji za každou cenu a jakkoliv tvrdě se zastánci omylů a nepravd. Při pozorném čtení ale vidíme, že Pavel mluví důsledně o čerpání moudrosti ze slova Božího a o povinnosti toto slovo hlásat. Vhod či nevhod nemá Timotej přicházet s jakoukoliv iniciativou či s jakýmkoliv zásahem, ale právě a jedině se slovem Božím. Ostatně ani Pavel nebyl při vší své záznosti a impulzivnosti tím, kdo by působil bez citu a bez ochoty počkat, až jeho svěřenci pochopí větší část pravdy (např. 1 Kor 3,1-2 nebo Gal 4,12 a pod.)

Evangelium

Ptejme se nejprve, co říká podobenství samo o sobě. Vdova a soudce jsou modelové postavy, zvolené zvlášť kontrastně. Vdova je obrazem zcela bezbranného tvora bez zastánce, bez pomoci. Nespravedlivý soudce je obrazem mizery. A přece ta vdova má úspěch - soudce jí vyslyší. Je-li tomu tak, potom tím spíš vyslyší Bůh (spravedlivý!) toho, kdo k němu volá. Je to podobenství od menšího k většímu: „jestliže vyslyší nespravedlivý soudce, tím spíše Bůh." Je to podobenství o smysluplnosti a o vyslyšení modlitby, ale samo o sobě o nutnosti dlouhé modlitby podobenství nemluví. Podobenství naopak uvádí nové téma - víru. Z něj lze vyvodit, že nemůže stačit jen vytrvalé prošení, jen výdrž v opakování proseb. Víra je tím, oč jde v posledku a co vše ponese. A nenajde-li Syn člověka víru, jsou všechny tyto úvahy zbytečné.

Z vědomí, že se Bůh zastane těch, kdo k němu volají, může též vyrůstat naše víra. Ta je důležitou podmínkou modlitby. Ale nesmí se zapomenout, že se nás Bůh může zastat jen v tom, za čím on sám může stát, tedy v tom, co patří do jeho plánu. Mnoho zklamání v modlitbě pramení z toho, že v ní lidé vidí prostředek k prosazení svých vlastních plánů, které se na plány Hospodinovy neohlíží. Plodné je připomenutí si starozákonního poznatku, že Izrael mohl uspět jen v bojích Hospodinových. Další důležitá věc je to, že modlitba není magický prostředek, modlitba je čin, který nás s Bohem spojuje, který trvale dělá z našich záležitostí, starostí, bojů, záležitosti, starosti a boje nejen naše, ale i Hospodinovy. Dnešní zmnožení lidských sil technikou v sobě nese velké nebezpečí: člověk, který má sám díky technice dost síly, zůstane ve svých záležitostech osamocen. Má dojem, že se už nemusí modlit za zdar díla, za zmnožení svých sil, protože si je opatřil sám. Ale nepostřehl, že ztratil pouto, které jeho osobně nese a které ho vede k tomu, aby vnímal, zda boje, které vybojovává, jsou či vůbec mohou být boji Hospodinovými.

Stůl Slova - P. Ing. Aleš Opatrný

Liturgická čtení

29.neděle v mezidobí - 21.října 2001

1.čtení – Ex 17, 8-13

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Amalečané přitáhli a bojovali s Izraelem v Refidim.

Mojžíš řekl Jozuovi: „Vyber si muže a zítra vyjdi bojovat s Amalečany, já se zatím postavím na vrchol pahorku s Boží holí v ruce." Jozue vykonal, co mu rozkázal Mojžíš, a bojoval s Amalečany. Mojžíš, Árón a Chur však vystoupili na vrchol pahorku.

Když Mojžíš měl zdvižené ruce, vítězili Izraelité. Když ruce spouštěl, vítězili Amalečané. Ruce Mojžíšovy se však unavily; vzali tedy kámen, položili pod něho a on se na něj posadil. Árón a Chur podpírali jeho ruce, každý z jedné strany, takže jeho ruce zůstaly pevné až do západu slunce. Jozue porazil ostřím meče Amalečany a jejich válečné sbory.

2.čtení - 2 Tim 3, 14 – 4, 2

Čtení z druhého listu
svatého apoštola Pavla Timotejovi.
Milovaný!

Drž se toho, čemu ses naučil a co jsi přijal jako jisté. Víš přece, od koho ses tomu naučil! Od dětství znáš svatá Písma; ta tě mohou naučit moudrosti, abys dosáhl spásy vírou v Krista Ježíše. Všechno, co je v nich napsáno, je vdechnuto Bohem a hodí se k poučování, k usvědčování, k napravování a výchově ve spravedlnosti. Tak je potom Boží člověk dokonalý, důkladně vyzbrojený pro každé dobré dílo.

Zapřísahám tě před Bohem a před Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, (zapřísahám tě) při jeho slavném příchodu a království: Hlásej slovo! Přicházej s ním, ať je to vhod či nevhod, usvědčuj, zakazuj, povzbuzuj s všestrannou trpělivostí a znalostí nauky.

Evangelium - Lk 17, 5-10

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš vypravoval svým učedníkům podobenství, že je třeba stále se modlit a neochabovat: „V jednom městě byl soudce, Boha se nebál a na lidi nedal.

Byla v tom městě i vdova, chodila k němu a říkala: 'Zastaň se mě proti mému odpůrci!' Ale on dlouhou dobu nechtěl.

Potom si však řekl: 'I když se Boha nebojím a na lidi nedám, přece se té vdovy zastanu, protože mě obtěžuje; jinak mě bude ustavičně trápit.'"

A Pán řekl: „Slyšte, co říká ten nespravedlivý soudce! A Bůh by se nezastal svých vyvolených, kteří k němu volají ve dne v noci, a nechal by je dlouho čekat?

Říkám vám, že se jich rychle zastane! Ale nalezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?"

ZE SVĚTA

Papež Jan Pavel II. navštívil ve dnech 22. - 27.září 2001 Kazachstán a Arménii. - Jeho návštěva se uskutečnila u příležitosti 1700. výročí příchodu křesťanství do této oblasti. V sobotu 22.9. v podvečer přiletěl Svatý otec na mezinárodní letiště v Astaně (Kazachstán), kde byl přivítán prezidentem republiky a poté navštívil Památník obětem totalitního režimu. V neděli 23.9. Jan Pavel II. celebroval mši na náměstí Matky Vlasti v Astaně v 10.30. Po mši následovala modlitba "Anděl Páně" a promluva Svatého otce. Během oběda na apoštolské nunciatuře se setkal s představiteli duchovního života oblasti střední Asie, s biskupy a kardinály a promluvil k nim. Navečer se pak uskutečnila zdvořilostní návštěva Jana Pavla II. u prezidenta republiky v astanském prezidentském paláci. Potom papež odjel na Euroasijskou univerzitu, kde se setkal s mládeží a promluvil k ní. V pondělí 24.9. papež celebroval mši - spolu s místními kněžími - pro seminaristy, řeholníky a řeholnice v astanské katedrále Panny Marie v 10 hodin. S představiteli světa kultury, umění a vědy se Jan Pavel II. setkal v auditoriu Kongresového centra v Astaně v 18 hodin. V úterý 25.9. Svatý otec slavil mši v soukromé kapli apoštolské nunciatury v Astaně a potom odletěl do arménského Jerevanu, kde přistál ve 13 hodin. Z jerevanského letiště papež odjel do katedrály, kde pronesl projev. Poté následovalo oficiální setkání s Jeho Svatostí Karekinem II., katholikem Arménců. Ve středu 26.9. po soukromé mši v kapli Apoštolského paláce v Etchmiadzinu se Svatý otec setkal s prezidentem republiky v jeho jerevanském paláci a navštívil Památník Tzitzernagaberd v Jerevanu. Potom poobědval s nejvyšším patriarchou, arcibiskupy a biskupy Arménské apoštolské církve a s kardinály i biskupy. Poté odcestoval na ekumenickou bohoslužbu do nové Apoštolské katedrály svatého Řehoře Iluminátora. Ve čtvrtek 27.9. Jan Pavel II. celebroval mši svatou latinského obřadu a pronesl promluvu u vnějšího Velkého oltáře v Etchmiadzinu. Poté poobědval v jerevanském Arménském katolickém centru v Kanakeru. V odpoledních hodinách papež navštívil klášter Khor Virab. Odtud odjel na jerevanské letiště, kde se rozloučil a odletěl zpět do Říma. *ČBK*

Počet obětí nejtvrdší série teroristických útoků v dějinách USA stále roste - Počet lidí pohřešovaných v troskách Světového obchodního střediska (WTC) v New Yorku se zvýšil na 6453. Jak v neděli 24.září oznámila newyorská radnice, větší počet pohřešovaných vyplývá z důkladnější kontroly různých seznamů. Mluvčí newyorského starosty Sunny Mindelová uvedla, že počet pohřešovaných může i nadále kolísat, protože se prověřují seznamy lidí z různých zdrojů. Zatím bylo vyproštěno z trosek WTC 261 těl, 194 obětí se podařilo identifikovat. Podle sdělovacích prostředků jsou také pohřešovány dvě osoby českého původu, které ve středisku WTC pracovaly. Záchranáři v neděli také objevili třímetrový kus trupu jednoho z letadel, jež únosci 11. září navedli na mrakodrapy WTC. Zatím se nicméně nepodařilo nalézt černé skříňky z obou letadel, přestože kolem místa katastrofy byly vylepeny fotografie obou skříněk se záznamy letu, aby je záchranáři rozeznali od dalších trosek.

Taliban obsadil sídlo OSN a zmobilizoval 300 tisíc vojáků - Saúdský milionář Usáma bin Ládin podezřelý z teroristických útoků proti USA, který se údajně skrývá v Afghánistánu,vyzval 24.září Pákistánce, aby bojovali proti jakémukoli útoku amerických "křižáků" na Afghánistán. Za největšího křižáka označil amerického prezidenta George Bushe. Další krok k válce udělalo i afghánské vládní hnutí Taliban, které podle ministra obrany zmobilizovalo 300 tisíc vojáků. V obavách z války prchají z Afghánistánu stovky běženců a Pákistnán odvolal ze země všechny své diplomaty. Vojáci Talibanu rovněž obsadili kanceláře OSN ve městě Kandahár na jihu země a zabavili veškeré komunikační zařízení OSN v Kábulu. Taliban take obsadil úřadovny několika nevládních organizací v Kandaháru, které zajišťovaly humanitární pomoc afghánským obyvatelům.

Extremisté chtěli v červenci spáchat letecký útok na Bushe - Itálie uzavřela během červencového zasedání sedmi nejvyspělejších zemí světa a Ruska (G8) letiště v Janově, neboť měla informace o možném atentátu islámských extremistů na osobu amerického prezidenta George Bushe. Uvedl to italský vicepremiér Gianfranco Fini v týdeníku Panorama 26.září. Před summitem, který se konal 20.-22. července v severoitalském Janově, se objevilo několik zpráv o tom, že saúdskoarabský radikál Usáma bin Ládin vyhrožoval Bushovi útokem na janovské schůzce. Podle Finiho byla mimořádná bezpečnostní opatření v Janově, jež si vyžádala uzavření letiště a rozmístění protiletecké baterie v jeho prostoru, důsledkem pohrůžek, že Bush by mohl zahynout při leteckém útoku. "Islámští extremisté se zřejmě pokoušeli zaútočit na Bushe ve vzduchu," citovala Finiho Panorama. Egyptský prezident Husní Mubarak prý již dříve předal Spojeným státům videozáznam z 13. června natočený bin Ládinem, v němž se hovoří o možném útoku na summitu G8. "(Bin Ládin) mluvil o zavraždění prezidenta Bushe a dalších státních představitelů v Římě," citoval Mubaraka o víkendu francouzský list Le Figaro. "Jednalo se o letadlo plné trhavin. Poté byla přijata předběžná opatření, avšak nikdo si nedokázal představit, že by do budov mohla narazit letadla s cestujícími," řekl Mubarak v souvislosti s nedávnými atentáty v New Yorku a ve Washingtonu. Po jednání v Janově, jehož se zúčastnili nejvyšší státní představitelé USA, Kanady, Japonska, Francie, Itálie, Německa, Británie a Ruska, navštívil Bush na rozdíl od svých kolegů také italskou metropoli. V pondělním rozhovoru pro francouzskou televizi France-3 Mubarak popřel, že by se o bin Ládinově hrozbě dozvěděl bezprostředně. Slyšel prý o ní pouze z tisku. G. Fini se poprvé zmínil o pohrůžce leteckého útoku minulý týden v televizním vystoupení. Mluvčí Bílého domu Ari Fleischer dnes ve Washingtonu uvedl, že vláda

Spojených států "si byla vědoma informací o hrozbě". "Bílý dům nikdy nekomentuje žádné vyhrůžky vůči prezidentovi," dodal mluvčí.

Bin Ládin měl v Afghánistánu 55 základen; dělali na nich i Češi - Saúdskoarabský radikál Usáma bin Ládin měl počátkem roku v Afghánistánu k dispozici nejméně 55 základen a kanceláří. Bylo v nich přes 13.000 mužů všech národností, včetně neupřesněného počtu českých občanů. Uvádí se to v ruském informačním materiálu předaném OSN, který dostala koncem září k dispozici také agentura Reuters. Podle dokumentu, který byl vypracován na základě žádosti Rady bezpečnosti z roku 1999 o informace ohledně základen a výcvikových táborů mezinárodních teroristů v Afghánistánu, byli pod bin Ládinovým vedením lidé ze všech končin světa, od Arabů a Pákistánců po Čečence a Filipínce. V Afghánistánu bylo v tu dobu 3500 pákistánských islamistů. Jedenatřicet pákistánských důstojníků a diplomatů pracovalo jako poradci Talibanu, z toho šest na velmi vlivných místech. Blíže neurčený počet Čechů a Bulharů prý aktivně pracoval ve velmi dobře bráněné základně v provincii Lógar, jižně od metropole Kábulu. V memorandu datovaném z 9. března 2001 se píše, že většina bin Ládinových základen se nacházela uvnitř nebo kolem Kábulu, Kandaháru na jihu země, Dželálábádu na východě a Mazáre Šarífu na severu. Většinou šlo o bývalé základny afghánské armády, státní statky, ale i jeskyně v členitém horském terénu. Podle Reuters není jasné, zda všechna tato zařízení teroristické sítě Al-Káida byla využívána během či po útoku na New York a Washington z 11. září. Dokument, který agentura obdržela od filipínského ministerstva zahraničí, dodává, že mateřskou základnou bin Ládinových sil je někdejší základna sedmé divize bývalé afghánské armády v Riškóru, jižně od Kábulu. Dislokováno v ní bylo nebo je 7000 bojovníků, včetně arabských a pákistánských fundamentalistů a pákistánského pluku. V blízkém táboře se nacházeli instruktoři z Libye, Tuniska a Egypta a v dalším 50 Filipínců a 40 Ujgurů z Ujgurské autonomní oblasti Sin-ťiang na západě Číny, kde je mimochodem také znát činnost islámských sil. Bin Ládinovou organizací prošlo též nejméně 2560 Čečenců. Ve zprávě se rovněž uvádí, že Talibanu slouží i letoun radarového průzkumu AWACS pákistánských leteckých sil ke kontrole afghánských hranic s Turkmenistánem a Uzbekistánem.

Izraelci a Palestinci obnoví bezpečnostní spolupráci - Dohodli se na tom při schůzce 26.září palestinský předák Jásir Arafat a izraelský ministr zahraničí Šimon Peres. Setkání se konalo na palestinském mezinárodním letišti v pásmu Gazy a trvalo dvě a půl hodiny. Arafat a Peres učinili společné prohlášení, které na konci přečetl člen palestinského kabinetu Saíb Irikát. Obě strany se v něm zavázaly učinit maximum k posílení příměří dohodnutého už v červnu a plnit květnová doporučení tzv. Mitchellovy komise. Na plnění Mitchellova plánu, který má Izraelce a Palestince přivést přes příměří a obnovu důvěry zpět k jednacímu stolu, bude dohlížet skupina vysokých představitelů obou stran. Komise bývalého amerického senátora George Mitchella počítala s tím, že Izrael ukončí blokádu palestinských autonomních území a že Palestinci vynaloží stoprocentní úsilí, aby předešli teroristickým atentátům a aby potrestali teroristy. Izrael má zmrazit budování osad a přestat používat ostrou munici při rozhánění palestinských demonstrantů. Zruší-li Izrael blokádu, mají se Palestinci vrátit do práce, kterou měli před zahájením násilí v Izraeli. Židovský stát má palestinské samosprávě rovněž uvolnit zadržené daňové příjmy. Izraelci se domnívají, že jsou peníze používány k financování radikálů.

NATO shromáždilo od albánských povstalců 3875 zbraní - Vojáci NATO v Makedonii shromáždili během své měsíční mise od albánských povstalců 3875 zbraní. Překročili tak stanovený úkol, který byl 3300 zbraní, na tiskové konferenci ve Skopji to oznámil 26.září velitel operace Essential Harvest dánský generál Bunnar Lange a dodal, že mise oficiálně skončila. Jeden z velitelů, britský generál Barney White-Spunner, řekl, že dokud nebude zahájena návazná mise, o níž nyní jedná aliance s makedonskou vládou, zachová NATO svou přítomnost v Makedonii a poskytne pomoc v přechodném období. Účastníci odzbrojovací mise, kterých bylo 4500, by se měli do čtrnácti dnů stáhnout.

SLD-UP získala podle oficiálních údajů 216 mandátů - Polská levicová koalice Svazu demokratické levice a Unie práce (SLD-UP) získala po nedělních parlamentních volbách 26.září 216 z celkem 460 mandátů v dolní parlamentní komoře, Sejmu. Informovala o tom polská Ústřední volební komise. Druhou nejsilnější silou v novém Sejmu bude s 65 mandáty Občanská platforma. Krajní uskupení Sebeobrana buřiče a předáka zemědělských odborů Andrzeje Leppera získalo 53 mandátů. Právo a spravedlnost (PiS) obsadí 44 poslaneckých křesel, o dvě více než Polská lidová strana (PSL). Liga polských rodin obdržela 38 mandátů. Zájmy německé menšiny budou v dolní parlamentní komoře reprezentovat dva poslanci. Dosavadní vládnoucí strana Volební akce solidarita pravice (AWSP) premiéra Jerzyho Buzka se stejně jako její bývalý koaliční partner Unie svobody (UW) bývalého ministra zahraničních věcí Bronisława Geremka do Sejmu nedostala.

Objevil se nový počítačový virus nazvaný 'WTC' - Ve světě se šíří nový počítačový virus, jenž ve formě mírové výzvy těží z tragédie Světového obchodního střediska. Zatím obíhá pouze pomalu, ale vzhledem ke svému emotivnímu náboji by se mohl rychle rozšířit. Informovalo o tom internetové vydání časopisu Le Nouvel observateur. Virus typu 'trojského koně' přijde internetovou poštou jako 'Mír mezi Amerikou a islámem' a obsahuje přílohu wtc.exe. Jako většina virů se spustí, jakmile je příloha otevřena. Ve zlomku sekundy se rozešle na všechny adresy z adresáře. Kromě toho zničí všechny soubory včetně těch, které jsou uloženy na pevném disku. Na obrazovce se objeví text: "Ameriko... Za několik dní uvidíš, čeho jsme schopni. Teď je řada na nás, âââ Zacker tě lituje."

Podle ČTK a agentur

Z VLASTI

Carolina od 5. do 20.září 2001

Politické události

ČR vyjádřila soustrast i plnou podporu zasaženým Spojeným státům

Prezident Václav Havel bezprostředně po teroristických útocích na mrakodrapy Světového obchodního centra v New Yorku a na budovu Pentagonu ve Washingtonu v úterý 11.září prostřednictvím svého mluvčího Ladislava Špačka vzkázal, že je otřesen a věří, že jejich pachatelé budou potrestáni. Také předseda Poslanecké sněmovny (a ODS) Václav Klaus označil útok za naprosto neuvěřitelný. Předseda vlády Miloš Zeman byl rozsahem bezprecedentních teroristických útoků ve Spojených státech zdrcen, vyjádřil Američanům hlubokou soustrast a plnou podporu. Teroristické útoky odsoudili i představitelé českých parlamentních stran. V prohlášeních, která zaslali ČTK, vyjádřili soustrast rodinám obětí a americkému lidu. Předseda horní komory parlamentu Petr Pithart zaslal Senátu Kongresu USA soustrastný telegram.

Ministr vnitra Stanislav Gross svolal hned v úterý večer krizový štáb, složený ze zástupců vlády, šéfů zpravodajských služeb a policejního prezidenta. Za vládu se ho kromě Grosse účastnili Jaroslav Tvrdík (obrana), Jan Kavan (zahraničí) a vicepremiér Vladimír Špidla, který zastupoval nemocného premiéra. České tajné služby se podle náčelníka generálního štábu Jiřího Šedivého zapojily do celosvětové snahy odhalit původce úterní tragédie. Práce vojenské zpravodajské služby podle něj není nevýznamná. Česká armáda v souvislosti s útoky okamžitě uvedla do pohotovosti záchranné a výcvikové základny sil územní obrany a 4. brigádu rychlého nasazení. Do pohotovosti byla uvedena protivzdušná obrana. Policejní prezident Jiří Kolář nařídil nadstandardní ochranu amerických objektů na území Prahy. Od čtvrtka do pondělí platil nad územím ČR zákaz letů malých letadel. Nadále nesmějí létat ultralehká letadla či závěsné kluzáky. Mezi politiky se diskutovalo i o možnosti účasti českých jednotek v případné vojenské akci celé Severoatlantické aliance. Většina poslanců by vyslání českých vojáků do operace NATO, která by mířila proti původcům teroristického útoku na cíle v USA, podpořila. Vyplynulo to z vyjádření poslanců pro ČTK. Ministerstvo zahraničí bylo od úterního večera ve spojení s českým zastupitelským úřadem v USA. Bezprecedentní teroristické útoky proti Spojeným státům se podle Václava Havla musejí promítnout do bezpečnostní strategie ČR, a to včetně chystané reformy armády. Havel novinářům na Pražském hradě řekl, že tento názor tlumočil i 12.září na mimořádném zasedání Bezpečnostní rady státu. Obdobně se vyjádřil i Václav Klaus. Havel soudí, že nejnovější zkušenost by měla ovlivnit takové zásadní dokumenty, jako je bezpečnostní či vojenská doktrína.

V pátek 14.září v poledne se ČR připojila k většině evropských zemí třemi minutami ticha za oběti teroristického činu. V celé zemi se rozezněly sirény, přestal vysílat Český rozhlas a na obrazovkách České televize se bez komentáře střídaly záběry z měst v ČR i v Evropě. V sobotu večer se ve svatovítské katedrále na Pražském hradě za účasti hlavy státu uskutečnila ekumenická bohoslužba k uctění památky obětí úterního útoku. Už podruhé v tomto týdnu se vyjímečně rozezněl s chrámovými zvony i největší z nich, Zikmund. Představitelé křesťanských církví v zaplněném chrámu prosili za zemřelé a raněné, za lidi uvězněné v sutinách, za lékaře, záchranáře, hasiče a dobrovolníky, za politiky a soudce, ale i za původce teroristických činů. Lidé v ČR spontánně projevovali solidaritu. Zapálené svíčky a květiny se objevovaly před americkou ambasádou a ve středu 12.září večer se sešlo kolem tří stovek Pražanů u pomníku sv. Václava na Václavském náměstí. Lidé přišli, i když ministr vnitra Stanislav Gross z bezpečnostních důvodů pietní vzpomínku v centru Prahy nedoporučoval. Skupina neonacistů z mimoparlamentního Narodně sociálního bloku (NSB) naopak využila svou dříve ohlášenou demonstraci v Mostě k vyjádření souhlasu s útoky. "Amerika sklízí to, co zasila. Naše děti mají po letech opět svůj vzor - Usamu bin Ladina," prohlásil třiadvacetiletý předseda NSB Jan Kopal (ve středu byl obviněn ze schvalování trestného činu). Vyskytly se i další veřejné projevy sympatií s teroristy, např. mezi fotbalovými rowdies. Policie hledá autora letáků schvalujících teror, které se objevily v Liberci a Čes. Budějovicích.

Dlouholetý místopředseda ODS Miroslav Macek rezignoval na svou funkci

Původně chtěl Miroslav Macek na zasedání výkonné rady ODS 11.září oznámit, že na listopadovém kongresu ODS již nebude svoji místopředsednickou funkci obhajovat. Jeho rozhodnutí odejít z čela nejsilnější (smluvně) opoziční strany ale urychlily informace tisku, že za rady rakouské bance Erste při privatizaci České spořitelny dostal několikamilionovou odměnu. "Dnešní atak na moje zcela zákonné podnikatelské aktivity toto moje rozhodnutí pouze a jen urychlil," uvedl Macek v prohlášení. Podle deníku Mladá fronta Dnes uzavřel Macek s poradenskou firmou CEBOC, kterou Erste najala, smlouvu na zajištění "poradenské a konzultační služby vedoucí k získání státního podílu ve spořitelně" za odměnu 10 milionů korun. Existenci smlouvy potvrdil ředitel CEBOC Gideon Loudon. Výši odměny však nepotvrdil. Sám Macek odmítl věc komentovat s tím, že jeho podnikání je pouze jeho věcí a věcí finančního úřadu. Macek se stal místopředsedou ODS na jejím ustavujícím kongresu v dubnu 1991. Ve vedení strany stál do podzimu 1992, do čela ODS se znovu vrátil v prosinci 1996. Média v této souvislosti připomněla jeho privatizaci Knižního velkoobchodu začátkem 90.let.

Ze Slovenska

Teroristické útoky na USA otřásly i Slovenskem

Hned po prvních zprávách o útocích na Světové obchodní centrum v New Yorku a Pentagon ve Washingtonu přijala slovenská vláda prohlášení, ve kterém odsoudila tyto hrůzné události, vyjádřila

hlubokou soustrast pozůstalým a podporu USA v boji proti terorismu. Podle ministra zahraničních věcí Eduarda Kukana, kterého citoval deník Sme 12.září, je třeba "nezůstat jen u politování a vyslovení účasti a solidarity, ale projevit i odhodlání podílet se na boji proti terorismu." Po sobotním zasedání vlády premiér Mikuláš Dzurinda, ministr zahraničí Eduard Kukan a ministr obrany Jozef Stank uvedli, že Slovensko v případě požadavku USA poskytne jakoukoliv pomoc. Bez ohledu na stranickou příslušnost poslanci i vládní představitelé útoky jednoznačně odsoudili, vyjadřovali lítost, zhnusení, zklamání a deklarovali nutnost boje proti terorismu. "Je to výzva pro mezinárodní společenství, pro politické elity všech zemí, aby promyšleným a rozhodným způsobem zintenzivnily boj proti terorismu a podnikl se tvrdý atak na všechna teroristická hnízda, protože tento způsob prosazování politických nebo jakýchkoliv jiných požadavků je nepřijatelný," řekl podle deníku Peter Weiss, poslanec za Stranu demokratické levice.

Americké velvyslanectví od středy 12.září zrušilo vydávání víz a obnovilo je až 17.září. Všechny lety do USA z Košic a Bratislavy byly dočasně zrušeny. Kvůli přetíženým telefonním linkám zřídilo ministerstvo zahraničí speciální linky, na kterých se slovenští občané mohli informovat o svých blízkých a známých, kteří se v době útoku nacházeli v New Yorku nebo Washingtonu. Ve středu 12.září byla v důsledku událostí v USA zrušena oficiální návštěva premiéra Mikuláše Dzurindy v Kanadě, na kterou přiletěl do Ottawy právě v úterý večer. Pátek 14.září byl i na Slovensku vyhlášen za Den smutku. Obyvatelé si třemi minutami ticha v poledne připomněli oběti teroristických útoků v USA. Vlajky byly spuštěny na půl žerdě a občané podepisovali kondolenční listiny na ministerstvu zahraničních věcí.

Nový dokumentární film

V pátek 14.září měl v Bratislavě (a o dva dny později v Praze) premiéru dokumentární film režiséra Matěje Mináče Síla lidskosti, a to za osobní účasti protagonisty filmu Nicolase Wintona. Devětapadesátiminutový snímek zachycuje příběh 29-letého Angličana Wintona, který v prosinci 1938 zorganizoval masovou záchranu dětí před nacisty - odvozem z ohroženého území Československa. Z Prahy do Velké Británie vypravil sedm vlaků, a zachránil tak 669 dětí. Téměř žádný z rodičů odvezených dětí nepřežil druhou světovou válku. Mináč už jeho postavu vložil i do svého hraného debutu Všichni moji blízcí. Dokument bude mít ještě letos premiéru v Německu, Velké Británii, Nizozemsku, v USA a v Kanadě.

Ekonomika

Návrh státního rozpočtu

Vláda 17.září schválila konečný návrh státního rozpočtu na příští rok, který počítá s deficitem 52,2 miliardy korun - příjmy 700 mld. a výdaji 752,2 mld. (včetně ztráty Konsolidační banky). Kabinet návrh odešle do konce září k projednání Poslanecké sněmovně. Schválení konečné verze bylo pouze formální záležitostí. Již na předminulém zasedání vláda rozhodla, že dodatečné čtyři miliardy korun potřebné na valorizaci důchodů půjdou z příjmů z privatizace. Prostředky plynoucí do rozpočtu z Fondu národního majetku se tak zvýší na 27,2 mld. korun, z čehož 25,2 mld. půjde na úhradu deficitu důchodového účtu. Vláda do rozpočtových příjmů také zahrnula 20,2 mld. Korun z deblokace ruského dluhu. Právě použití privatizačních příjmů, zahrnutí nejistého výnosu z ruského dluhu a celkové nadhodnocení příjmů je nejčastějším terčem kritiky opozičních poslanců. Sociální výdaje proti letošku vzrostou o 5 % na více než 315 mld. korun, výdaje na vzdělání o 6 % na 87 mld. korun. MF také přidalo peníze na soudní reformu, bezpečnost, výzkum a vývoj či na programy související se vstupem do EU. Výdaje na mzdy ve veřejném sektoru vzrostou o 7 %. Mandatorní (zákonem dané) výdaje tvoří 56 % celkových výdajů. MF zatím počítá s tím, že kraje budou v příštím roce financovány pouze z dotací. Jako jediný člen vlády nezvedl pro rozpočet ruku ministr zahraničních věcí Jan Kavan, protože je přesvědčen, že s 4,1 mld. korun pro jeho resort nebude schopen zajistit bezpečnost českých diplomatů, zastupitelských úřadů a dalších objektů v zahraničí. ODS, Unie svobody a ani lidovci (KDU-ČSL) nehodlají rozpočet v podobě navrhované menšinovou sociálnědemokratickou vládou ve sněmovně podpořit.

Kurzovní lístek ČNB
20. 9. 2001

EUR, 1	34.290
Francie, 1	5.227
Itálie, 1000	17.709
Rakousko, 1	2.492
SRN, 1	17.532
Kanada, 1	23.540
Slovensko, 100	78.361
USA, 1	37.040

Kultura

70. narozeniny Ivana Klímy

Jeden z nejznámějších a nejpřekládanějších českých spisovatelů Ivan Klíma oslavil 14.září 70. narozeniny. Autor, který ve svých románech často odkazuje na vlastní zážitky z terezínského ghetta a zabývá se v nich milostnými vztahy i filosofickými otázkami víry, odpovědnosti, života a smrti, nesměl během normalizace publikovat. Jeho knihy, např. Milenci na jednu noc, Hodina ticha či Loď jménem naděje vyšly v šedesátých letech. V roce 1967 vystoupil na sjezdu spisovatelů proti stranické kontrole kultury a byl z KSČ vyloučen, v roce 1969 odjel přednášet na univerzitu v USA a po návratu jej čekal zákaz publikování. Jeho knihy vycházely pouze v samizdatu a v zahraničí, teprve po roce 1989 mohl běžný český čtenář číst např. jeho Soudce z milosti, Má veselá jitra či Lásku a smetí. Klíma napsal také řadu divadelních a rozhlasových her a pod pseudonymem se podílel na oblíbeném Večerníčku Zdenka Milera O krtečkovi.

Čeští Beatles - Backwards v novém muzikálu

V divadle Spirála v Praze měl 6.září premiéru nový původní český muzikál Broučci - Evangelium pod Beatles. Režisér Jan Zeman jej podle scénáře Alexe Koenixmarka nazkoušel v hlavních rolích s vynikajícími herci Jiřím Langmajerem (John Lennon) a Janem Hrušínským (Paul Mc Cartney). Hudební složkou jsou samozřejmě největší beatlesovské hity. Čtveřici nejslavnějších muzikantů The Beatles podle kritiků velmi věrohodně interpretuje skupina The Backwards.

Vy ještě neznáte Ameriku!

Říkají o nás, že jsme země extrémů - a snad mají pravdu. A říkají, že máme srdce z kamene a že jsme bez citu; že jsme zhýčkaní a také naivní a proto hloupí. Říkají o nás ještě další nehezké věci, protože jim v tom nikdo nezabrání a protože je tak snadné lhát.

Jenomže, vy všichni, kteří v nás vidíte neschopné slabochy, keteří nám spíláte a proklínáte nás,vy neznáte náš národ, VY JEŠTĚ NEZNÁTE AMERIKU! Jste zaslepení zlobou a vášní, plivete po nás smrtonosnou slinou, chcete nás zašlápnout v prach, rozdrtit, zničit a ponížit pro výsměch druhým národům. Marně však se pokoušíte zabít, co žije v naší duši a v našem srdci!

Protože, vy ještě neznáte Ameriku!

Napadli jste nás, zákeřně zahaleni rouškou teroru, abyste zničili naše rodiny, zabili dětem otce a matky; do klína jste nám hodili brutálnost a nenávist všech dob a všech věků, zuřiví fanatici, paraziti tohoto světa, odhodlaní - pro naši zkázu, obětovat své vlastní životy.

Jenomže, vy ještě neznáte Ameriku!

Je uterý jedenáctého září, roku 2001. Den zarytý do našich srdcí a mozků, do naší nesmrtelné paměti. Den navlečený na šňůrce dní a týdnů, zbarvených radostmi a prací i starostmi, jak už to nese život. Lidé spěchají do práce, letadla krájí mléčnou hladinu nebeského oceánu. Podzimní den, klidný a pokojný - avšak jen na chvíli, jenom na chvíli!

Z Bostonu se vznáší letadlo, dnes, jako včera, jako snad každý den, jenomže - - - Ne, to není náhoda, že mění směr, že míří na srdce newyorské metropole! Dunivá rána! Ohlušující výbuch, smrtelný ohňostroj. Nebe hoří rudě a na zem padá tma, zlověstný mrak, spirála kouře.

Vzduchem letí skleněné třísky oken a cáry betonu a pruty ocele. Sto deset pater majestátné věže se řítí k zemi. Těžký vzduch prořízne ostré kvílení sirén. Skřípění brzd, zmatek a úžas, výkřiky zoufalství, chaos bezradného města.

Teď dutá ozvěna. To druhý výbuch, druhá věž Manhattanu v ohni se kácí k zemi. Dusivý kouř přikryl poslední střípek nebeského modra. Ohnivé inferno roztáhlo křídla, hoří obloha a taje kov, rudé slzy žáru padají k zemi a v nich, v smrtelné křeči ptáci bez křídel. Jenomže - to nejsou ptáci, to vzduchem letí lidská těla, rychleji, rychleji! V zoufalé snaze uniknout pekelné lázni.

Ještě jednou výbuch, (snad už poslední!) tvrz Ameriky, mohutný Pentagon mizí v sutinách.

Ulice Manhattanu se mění v děsivý přízrak. Země se svíjí pod tíhou hlíny a mramoru, groteskní trosky se sypou do ulic. Pane Bože, to je snad konec světa?

Ďábel sem nasadil zuřící podlidi, zabijáky. Ne, to není válka, to je masová vražda nevinných, vražda svobody a civilizace, vražda všeho, co je lidské.

V dálce, kam ani oko nedohlédne, chechtá se nepřítel. Ústy dětí, kterým ještě chybí rozum, ústy starých žen, co zrodily syny-teroristy. Jejich skřek se rozléhá po celém světě.

Dole, z rozvalin Manhattanu, z otevřené jizvy země, stoupají plameny a horký dým. Noční temno se snáší k zemi, město však nejde spát. Lidské mraveniště ožívá ve světle lamp a reflektorů, horečně hrabe a odhazuje brak, kope a pod škvárou hledá těla zasypaných. Tady, několik metrů pod navršenou půdou jsou lidé, snad ještě živí, ale i mrtví mají právo na světlo Boží! Nový York hrabe a přehrabává, i když ví, že možná nadarmo. Osud a zkázu nepřevrátíš. Avšak bez naděje není budoucnost. A z rozžhavených trosek, z prachu a popela rodí se nová Amerika.

Protože Amerika, to je především pomoc. Nadlidská práce. Hasiči a policie, armáda lékaři, sestry z okolních nemocnic. Neznámé obličeje, pobledlé únavou a maskou bíleno prachu; zakrvácené ruce od stěrku a kamení. Dobrovolníci z odlehlých měst a vzdálených států, se zásobou léků, kyslíku, krve. Se vším, co našli po domech a u sousedů, ve městě, v okolí.

Nekonečné fronty dárců krve. V jedné ruce americká vlajka, v druhé - drahocená tekutina raněným.

Pomoc těm, kteří zachraňují. Potraviny, nápoje, pracovní rukavice, masky na dýchání, nářadí.

A pomoc lidem, kteří zůstali bez prostředků. Nábytek, přikrývky, oblečení; přístroje, kompjútry, krabice, balíky s věcmi; cokoliv, aby země mohla dál žít.

A sbírky peněz. V kostelech, v obchodech, na ulici; v továrnách, v divadle, na televizi. Ve Školách. V kancelářích. V restauracích. V benzinových stanicích. I mezi bezdomovci. I bezdomovci cítí povinnost vůči své zemi.

Amerika jsou slzy.

Šedé zdi budov, auta a autobusy, telegrafní sloupy a poštovní schránky polepené fotografiemi nezvěstných. Útržky papíru zmáčené slzami. Letáky narychlo napsané perem. Plakáty v rukou mužů a žen. A děti. Zoufalství v očích, jiskřička naděje. - Tatínku, vrať se k nám, ty MUSÍŠ ŽÍT! Ženy a děti s němou otázkou - Proč? Je den neskonalého smutku, slz a nepředstavitelné bolesti. I prezident země na mamutí obrazovce mrakodrapu polyká slzy lítosti.

Amerika je modlitba.

Rozžhavené svíčky, květy a obrázky nezvěstných. Tryzna za oběti neliského teroru. Modlitby na rtech mladých i starých, lidí všech barev, všech ras. Němá otázka v očích, tolikrát už opakovaná: Proč? Proč?

Amerika jsou hrdinové.

Neznámé tváře těch, kteří se vrhali do trosek budov, aby zachránili raněné, omrácené, bezmocné; a neznámé tváře těch, kteří se už nevrátili. Kněz s posledním pomazáním umírajícímu, který sám zůstal v sutinách. Hasič, který z šedesátého čtvrtého patra v náručí snesl raněnou ženu.

Cestující, letící na smrt, kteří v posledních minutách života varovali před zásahem teroristů. Kteří se loučili s hrdinným, - I am all right - ačkoliv viděli blížící se smrt, a s něžným, - I will always love you! - svým drahým, v okamžiku posledním. A cestující, kteří společnou silou a společným úsilím zabránili další zkáze - Bílého Domu? aneb jinému terči teroristů? Jejich hrob se nalézá v pennsylvanském lese.

Amerika je budoucnost.

Nezlomná víra, že ani nejkrutější nepřítel nás nesrazí k zemi. Naděje, síla, vůle národa žít a zvítězit. Tisíce a miliony amerických vlajek na ulicích, na autech, na oknech, na domech: Symbol svobody, síly a solidarity, odhodlání jít kupředu společně, ruku v ruce za společným cílem. Vybudovat novou zem.

Ne, vy ještě neznáte Ameriku!

Vlaďa Williamsová, září 2001

Navštivte Bílé Karpaty

Bílé Karpaty jsou pohoří, které se rozkládá na hranicích mezi Českou a Slovenskou republikou. Česká část leží v okresech Hodonín, Uherské Hradiště a Zlín od Strážnice po Valašské Klobouky. Slovenská část Bílých Karpat se rozprostírá v okresech Senica, Trenčín a Považská Bystrica. Na Slovensku byla zřízena Chráněná krajinná oblast Biele Karpaty v roce 1979. Na území České republiky byla Chráněná krajinná oblast (CHKO) vyhlášena v roce 1980 a v roce 1996 byla vyhlášena biosférickou rezervací UNESCO.

Pro hodonínskou oblast Bílých Karpat jsou charakteristické rozsáhlé komplexy květnatých luk s rozptýlenou zelení připomínající anglický park. K největším patří Čertoryje s Vojšickými loukami u Radějova a Přední louky východně od obce Suchov. Širší okolí obce Starý Hrozenkov na Uherskohradišťsku se nazývá Moravské Kopanice. Je to krajina vzniklá valašskou kolonizací ve středověku. Rozptýlené chalupy se sady, políčka, louky a pastviny mají neopakovatelnou útulnou atmosféru. Na státní hranici v tomto okrese se nachází nejvyšší vrchol Bílých Karpat Velká Javořina (970 metrů nad mořem). Součástí CHKO je i Vizovická vrchovina, kde se nachází lázeňské město Luhačovice.

Potok pod Velkou Javořinou

Z geologického hlediska patří Bílé Karpaty do Karpatské horské soustavy. Jejich podklad tvoří horniny bělokarpatské jednotky Magurského flyšového příkrovu, zastoupené převážně pískovci, které se střídají s jílovci a slínem. V nich se často nachází značný podíl vápence v podobě vápenatého tmelu a to se často odráží v názvech některých obcí jako Vápenky a Vápenice. Významný je v této oblasti výskyt minerálních vod s nejznámější luhačovickou pramennou oblastí. Převažujícím půdním typem Bílých Karpat jsou nepříliš úrodné hnědé půdy.

Hydrologicky patří Bílé Karpaty k povodí řeky Moravy a řeky Váhu. Rozvodnice těchto povodí jde z větší části po hlavním hřebenu Bílých Karpat. Výjimku tvoří tok řeky Vláry se svými přítoky, které prořízly zpětnou erozí hlavní hřeben a odvádějí vody z původního povodí Moravy do povodí řeky Váhu. Nejdelší řekou na moravské straně Bílých Karpat je Vlára.

Za mimořádně bohatou květenu vděčí tato oblast mimo jiné výhodné poloze pohoří, které umožňuje prolínání druhů karpatských - horských s druhy teplomilnými. Nejznámější jsou Bílé Karpaty pro své květnaté, orchidejové louky se soliterními stromy. Tyto luční porosty patří k nejrozsáhlejším a na druhy rostlin nejbohatším ve střední Evropě. Na loukách nalezneme 74 druhů chráněných rostlin a je zde i největší bohatství planých orchidejí v České republice.

Květnaté louky mají i velmi bohatou faunu a představují důležité refugium pro několik desítek vzácných a ohrožených druhů živočichů, především hmyz. Z motýlů se zde nachází např. žluťásek barvoměnný, perleťovec dvouřadý, modrásek hořcový, různé můry, píďalky a další. Častými plazy jsou zde ještěrka obecná a užovka hladká. Z ptáků se zde nachází početné populace koroptve a křepelky polní. Z dravců je zde hojný včelojed lesní. Ze vzácnějších drobných savců se zde vyskytuje rejsek horský, kočka divoká a rys ostrovid. Ze Slovenska se někdy zatoulá

Malebná krajina Moravských Kopanic v Bílých Karpatech

i medvěd hnědý. Krajina Bílých Karpat nabízí řadu možností pro pěší turistiku, jízdu na koni, na horském kole a v zimě velmi dobré podmínky pro běžky.

V červnu 2000 CHKO a biosférická rezervace Bílé Karpaty obdržela mimořádné ocenění - Evropský diplom Rady Evropy.

Evropský diplom uděluje Rada Evropy od roku 1973 chráněným územím v Evropě, které jsou významné z hlediska přírodního dědictví celé Evropy a které se vyznačují mimořádnou péčí o toto přírodní bohatství. Chráněná krajinná oblast a biosférická rezervace Bílé Karpaty je unikátní ukázkou chráněného území, v němž se citlivě pojí mimořádná biologická a krajinná rozmanitost s ojedinělou kulturní pestrostí. Celá oblast Bílých Karpat se v evropském kontextu vyznačuje tradičním citlivým přístupem k životnímu prostředí, svérázným folklórem, nezanedbatelným důrazem na rozvoj občanské společnosti a neformální přeshraniční spolupráci se Slovenskou republikou.

Jana Džúrová
Česká republika

NOT ALL BUSINESS CARD ARE

CREATED BE EQUAL...

OTHER PRODUCTS:

E-BIC-CARD

E-BIC- FLOPPY

SOFTWARE

WEB SITE DESIGN

GRAPHIC DESIGN

CUSTOM SHAPES CD S

CALL : 708-974-9700

DESIGNTRAX IS DEFINING WHAT BUSINESS CARDS IN THIS CENTURY ARE GOING TO BE...

DESIGNTRAX.COM

SPOLEČNOST PRO VĚDY A UMĚNÍ
SVU Chicago

Po úspěšném zahájení podzimní sezóny Vás SVU opět srdečně zve na další setkání

v pátek 19.října 2001 v 7:30 večer

v budově Ústředny Moravských Spolků, 2140 S. Wesley, Berwyn.

Námět večera je

THE ART OF STORY-TELLING

Hostující řečník:

DOT (Stories by Dot)

University of Illinois, Champaign-Urbana
Department of Performing Arts

Ve svém ojedinělém, zábavném, energickém a vzdělávacím podání tradičních a moderních, DOT je velmi oblíbená u svého mladého i staršího publika. Dot pořádá kursy (workshops) pro vzdělavatele-učitele v Chicagu, Moline a Milwauke a účinkuje během roku ve školách, divadlech a při zvláštních příležitostech.

Těšíme se na Vaši četnou návštěvu na tomto zajímavém a zábavném večeru s oblíbenou chicagskou herečkou-vypravěčkou DOT v pátek 19.října 2001

Dobrovolný dar $3.00

Věra Rokničová - Jednatelka SVU Chicago

Vřele upřímná vzpomínka
na mého drahého manžela

V náručí Boží, odkud jsme vyšli,
jednou se, Pepo, shledáme zas!

S bolným srdcem vzpomínám na den,
kdy mne zasáhla ještě těžko překonatelná bolest.
Letošního 14.října tomu bude totiž už pět let,
co mě předešel na věčnost můj milovaný manžel

Josef Kejla

mistr krejčovský

V pokorné odevzdanosti do vůle našeho Stvořitele jsem přijala i tuto bolestnou ztrátu v pevné křesťanské naději, že až si Všemohoucí tvůrce všehomíra zavolá mne, zcela určitě se zase shledáme.
I když jsi mě tu zanechal o samotě, samotná nejsem, protože, drahý Pepo, do našeho shledání žiješ stále v mém srdci.

Mše svatá za mého manžela bude obětována v sobotu 20.října 2001 v 6.15 hod. večer v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Děkuji Vám všem, kdo jste mého Pepíčka znali, vzpomenete-li si na něho se mnou v tiché modlitbě. Z hluboké vděčnosti za 56 dlouhých a přece tak krátkých let společné cesty životem tuto něžnou vzpomínku věnuje

BOŽENA (BETTY) KEJLOVÁ manželka

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti
na radiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 am
a v úterý a ve čtvrtek v 9.30 pm

Prodám automobil

HONDA C - RV 99

68,000 Mil, střešní okno, kůže,
náhon na všechna 4 kola
v perfektním stavu
Tel. 847 - 537 5243

NEW CZECH RADIO SCHEDULE

for the Cleveland Area

Saturdays 2.00 – 3.00 p.m.
WERE 1300 AM
Sundays 1.00 – 3.00 p.m.
WERE 1300 AM
Host Joe Kocab

USA & Worldwide Discount Globe Telecomunication

Super nízké telefonní sazby do České republiky a na Slovensko. Jestliže ještě platíte více za minutu než ČR: 15.5c a Slovensko: 17.0c, tak neváhejte a spojte se s námi.

Rates as low as:

USA 4.5c – California 5.5c - Czech Rep. 15.5c - Prague 11.5c Slovakia 17c - UK 7c - Canada 8c - Australia 7c Austria 6.5c - Denmark 8c - France 6.5c - Germany 6.5c - Hungary 14.5c Italy 7.5c - Sweden 6c - Switzerland 8.5c & more...

No Monthly Fees! 6 seconds billing, 24 hours a day, 7 days a week! No risk, contracts, promotions, or plans.
Call anytime, 6 seconds billing.
Crystal clear connections.
Separate detailed invoice.
Global access calling card available.
You can stay with your present Long distance carrier and still access our low rates.
Your own Toll-Free number available.
Offer is available for Business & Residential customers.

For information or sign up, go to Web Site at: www.discountglobetele.com or call: 1-888-378-5800
Sponsored By The Best Known CS Real Estate Broker in USA, JOHN VOSTENAK, www.johnvostenak.com
Publisher of CS Community News Over the Internet, email: john@johnvostenak.com

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road, Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, Secretary-Treasurer
Mary Ann Mahoney, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek **1-708-484-3162**
Dolores Jacklin **1-630-968-1292**

H. Marik Sons

George Schubert Funeral Homes

6507 West Cermak Road Berwyn, Illinois
60402(708) 484-6310 FAX (708) 484 0158

Jaká je pravda o Velehradu?

V posledních dnech pronikla na veřejnost zpráva, že současné ředitelstvo Velehradu, Česko - amerického kulturního střediska chce prodat budovu Velehradu 2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Tímto úkolem byla pověřena komise ve složení: Roger Dvořák, Frank Maček, Stanley Zach a Františka Uhlířová. Touto skutečností si ředitelstvo Velehradu osvojilo právní moc rozhodovat o budoucnosti Velehradu bez ohledu na jednotlivé členy této organizace. K dnešnímu dni podepsalo 33 členů Velehradu petici, ve které žádají svolání mimořádné valné hromady, která by otázku prodeje budovy projednala, zda ředitelstvo valnou hromadu svolá nevíme. Na své poslední schůzi (20.srpna) se k takovému návrhu podanému Fr. Hladíkem vyjádřilo negativně v poměru hlasů 8:2. Následujícím dopisem pana Pavelčíka chceme jak členy Velehradu, tak širokou veřejnost informovat o důležitých skutečnostech týkajících se Velehradu a jeho vedení.

Úvod:

Uvedený rozbor je aktuální pro překvapující jednání aktivního sboru ředitelů Velehradu, kteří si v poslední době osvojují právní moc samostatného a nezávislého rozhodovaní o budoucnosti Velehradu bez ohledu na členy této organizace.

STANOVY A PRAVIDLA VELEHRADU Česko-amerického kulturního střediska revidované v Chicagu, IL 15. června 1979. Vzhledem k ***PRÁVŮM A POVINNOSTEM ČLENŮ*** ustanovují: Zakládající a doživotní členové mají neomezené hlasovací právo ohledně všeho co patří k provozu Velehradu. Sbor ředitelů je volen na schůzi všemi členy, ale pouze zakládající a doživotní členové mohou býti zvoleni do sboru ředitelů. Řádní členové mohou zastávat místa v různých funkcích Velehradu, ale jejich rozhodnutí podléhají schválení sboru ředitelů.

Uvědomění:

Jsou dva hlavní důvody pro neudělení důvěry (absolutoria) sboru ředitelů za vedení Velehradu do 27. ledna 2001 (poslední valná hromada):

1.0 - Sbor ředitelů nikdy nebyl schválený členy Velehradu na členské volební schůzi.

2.0 - Ředitelé Velehradu neplnili odpovědně své povinnosti.

1.1 - Od založení Velehradu se nekonala žádná volební schůze členstva.

1.2 - Postupné nahrazování zemřelých nebo rezignovaných ředitelů bylo prováděné sborem ředitelů bez souběžného uveřejňování členstvu, takže dočasné termíny kooptovaných ředitelů se stávaly termíny bez konce.

1.3 - Pro úmyslné zatajování jmen ředitelů od výkonného výboru nevěděli mnozí členové Velehradu - včetně zakládajících a doživotních - ještě před zahájením volební schůze 27. ledna 2001 jména všech aktivních ředitelů.

1.4 - Bez pravidelných volebních schůzí členstva nebylo možno ohodnotit funkční období jednotlivých ředitelů.

1.5 - Výkonný sbor ředitelů nedovolil druhé sporné straně prohlédnutí členských listin za účelem oprávněnosti jak členů tak úředníků samých. (Dodnes ředitelstvo přísně tají jména a adresy všech členů.)

1.6 - Podle posledních směrnic sboru ředitelů, žadatel o členství Velehradu musí mít nejen doporučení dvou zakládajících nebo doživotních členů Velehradu, ale musí též dále čekat ještě jeden rok na rozhodnutí o přijetí či odmítnutí. Tento omezující způsob není běžný u jiných organizací kolem nás a ve stanovách Velehradu nikdy nebyl.

2.1 - Sbor ředitelů nesvolával pravidelné výroční schůze od založení tohoto Velehradu.

2.2 - Ředitelé nepodávali pravidelné roční finanční výkazy.

2.3 - Do dnešního dne nebyl podán finanční uzávěr o prodeji dřívějšího a o koupi přítomného Velehradu. (Dluhy nebyly splaceny, zbylé peníze byly zpronevěřeny.)

2.4 - Nikdy nebyla předložena podrobná bilance hromadných sbírek (jako na povodně v ČR a pod.), příjmů a výdajů.

2.5 - Ředitelé Velehradu neuposlechli návrhu všech přítomných duchovních na výroční schůzi 27. ledna 2001 - v čele s Otcem biskupem Esterkou a Otcem Vojtěchem Vítem - o zastavení dalšího vydávání dřívějšího Hlasu národa a o této skutečnosti odmítli hlasovat.

2.6 - Ředitelský sbor si bezohledně osvojil pravomoc samostatného rozhodování o budoucnosti Velehradu ke škodě všech našich věřících i ostatních dobrodinců, kteří po dlouhá léta finančními prostředky a jinými způsoby podporovali naši náboženskou a kulturní činnost se střediskem na Velehradě.

3.0 - Ukázkou zlovolného porušovaní pravidel sborem ředitelů byl podmínečný návrh o dvou částech na vyroční schůzi 27. ledna 2001: O první časti se hlasovalo, ale pak ředitelstvo zamítlo podmínku zmíněného návrhu jako bezpředmětnou. Podmínečný návrh byl okamžitě stáhnut zpět spornou stranou a jednání ředitelů bylo odsouzeno za diktát. Bez dalšího jednání však schůze nebyla dokončena pro následující odchod sboru ředitelů.

4.0 - Za výše uvedených okolností ředitelský sbor Velehradu nemá právní podklad pro další trvání ve svých funkcích této organizace.

Josef Pavelčík,
doživotní člen Velehradu

Jak se máme modlit?

Jeden zkušený duchovní správce kdysi řekl: „Křesťanství člověka stojí a padá s modlitbou.“ V modlitbě se projevuje základní postoj člověka před Bohem: otevřenost nesená vírou, pokorné a vděčné přijetí, uchvácení a obšťastnění Bohem. V modlitbě dochází k nejintimnějším dotekům mezi Bohem a člověkem.

V dnešní době se modlitba bohužel ocitla v hluboké krizi. Překotná honba za ziskem a rozptýlení ve volném čase už mnoha lidem nedovolují se zamyslet. Víra v ovladatelnost světa a racionální účelové myšlení způsobují, že mnoho lidí zaměřuje své úsilí navenek v míře v dějinách dosud nevídané. Nic už nebrání tomu, aby bylo náboženství vytlačeno na okraj denního života jako věc, která nemá žádný význam.

U mnoha lidí nastoupila na místo modlitby k Bohu jakási náboženská oddanost světu a jeho hodnotám. To však vede k vyschnutí vnitřních pramenů. Mnozí lidé žijí prostě jen tak bez cíle, ze dne na den, od změny ke změně. Na modlitbu zkrátka už nemají čas, protože je vždycky potřeba udělat něco „důležitějšího.“ Už svatý Augustin znal tuto nesnáz. Říká: „Člověk toho nosí v hlavě příliš mnoho.“

Přišel jednou sedlák do hostince, kde bylo již mnoho hostů, mezi nimi i uhlazení lidé z města. Sedlák se posadil a objednal si jídlo. Když mu ho přinesli, sepjal ruce a modlil se. To lidi z města rozveselilo a jeden mladý muž se sedláka zeptal: „U vás doma se to tak asi dělá, že? Tam se zřejmě modlíte všichni?“ A mladý muž se ptal dál: „A kdo se tedy nemodlí?“ „Nu,“ pravil sedlák, „například můj vůl, můj osel a mé prase ti chodí ke korytu bez modlitby.“

Kdo myslí jen na to, zda se to či ono vyplatí, má s modlitbou potíže, odsouvá ji, neví, jak začít, utíká se do shonu všedního dne, žije jen různými akcemi a aktivitami. Ale znamená to snad, že modlitba není důležitá, že nemá pro člověka význam, že už dnes není aktuální, že už minula doba, kdy se lidé modlili? Kdo takto smýšlí, přehlíží mnoho věcí, přehlíží to, co je podstatné. Modlitba je pro člověka otázkou existenční, nikoli okrajovou - ať se mu to líbí, nebo ne. Kdo se modlí, stává se a zůstává člověkem. Kdo předloží Otci všechno, co mu leží na srdci, a dovolí mu, aby to prohlédl a posoudil, ten dokáže dát v životě všem věcem a událostem správné místo; dokáže „vidět skrz.“ Zkrátka: kdo se modlí, žije z hloubky; dokáže nejen přežívat, nýbrž skutečně žít. Fjodor Michajlovič Dostojevskij (1821- 1881), ruský romanopisec a člověk, který hledal Boha, napsal: „Nelze být člověkem a přitom se před ničím nesklonit. Člověk, který se nedokáže sklonit, není schopný snést sám sebe...“

Kdo se nemodlí, „plave,“ velmi často ztrácí měřítka, považuje se za nepostradatelného a nenahraditelného, žije v protestu proti sobě samému, proti svým hranicím, proti svému okolí. Trpí tím, že neprojeví své pocity navenek, upadá do extrémů, je úzkoprsý, neosobní a tvrdý. Kdo se nemodlí, nemá vyvážený střed. Co však nemá vyvážený střed, visí nakřivo nebo se hroutí.

Modlitba může rozhodnout nejen o přežití, nýbrž i o skutečné důstojnosti lidského života. Kdo se nemodlí, platí za to zpravidla vysokou cenu. Točí se v kruhu jako člověk, který vesluje jen jedním veslem.

A co pro mne znamená modlitba?

Velký církevní učitel Augustin praví: „Kdo se umí správně modlit, umí i správně žít.“ Správně žít, nalézt smysl života, vyrovnat se se životem - kdo by to nechtěl? O to usilujeme všichni - zdraví i nemocní, bohatí i chudí, známí i méně známí. Víme však také, jak velkou pomoc nám v tom nabízí modlitba?

„Co pro mne znamená modlitba?“ tázal se nositel Nobelovy ceny za mír 1986 Elie Wiesel. A tento židovský spisovatel odpověděl: „Okamžik milosti, odevzdanosti, přijetí, vyslovení Ano..., Ano životu a tomu, co v sobě skrývá, Ano víře a naději, která se odvolává na Stvořitele, Ano radosti, Ano bratrství.“

Podle knihy Reinharda Abelna a Antona Knera Jak se máme modlit? (vydalo Karmelitánské nakladatelství v roce 1994)

Co radí zkušený ďábel?

Následující úryvek je ze známé knihy spisovatele C. S. Lewise Rady zkušeného ďábla. Zkušený ďábel Zmarchrob radí svému mladému synovci Tasemníkovi, jak nejlépe svádět člověka z nastoupené duchovní cesty, aby to ani nezpozoroval a namlouval si, že je všechno v pořádku.

Můj drahý Tasemníku,

snad Tě můj poslední dopis přesvědčil, že to období tuposti nebo „vyprahlosti,“ kterým Tvůj pacient právě prochází, Ti samo o sobě jeho duši nezajistí. Musíš ho skromně využít - a teď se pokusím uvážit, jak.

Hlavně musíš jako vždycky zabránit tomu, aby se dozvěděl pravdu. Nesmí ani tušit, že Zákon vlnění existuje. Ať si myslí, že jeho počáteční nadšení po onverzi mohlo a mělo vydržet věčně a že trvalá bude i ta vyprahlost, kterou teď cítí. Když ho v tomto bludu dostatečně utvrdíš, budeš mít na vybranou z několika možností. Záleží jen na tom, zda Tvůj člověk je malomyslný a lze v něm snadno vyvolat zoufalství, nebo jestli se rád oddává iluzím a dá se přesvědčit, že všechno je v pořádku. Lidí prvního typu je stále méně. Pokud je Tvůj pacient jedním z nich, všechno půjde snadno. Stačí, abys mu zabránil ve styku se zkušenými křesťany (a to teď není těžké), abys zaměřil jeho pozornost na příslušná místa v Bibli a pak ho pobídl do beznadějného díla: aby své původní city obnovil pouhou silou vůle. Pak budeme mít vyhráno.

Pokud pacient patří do druhé skupiny, přesvědč ho, aby tento chlad své duše pasivně přijal a byl s ním spokojen i nadále a přitom aby sám sebe ujišťoval, že to s ním tak moc špatné zase není. Ať začne za pár týdnů pochybovat, zda snad první dny jeho křesťanství nebyly poněkud přehnané. Promluv k němu o „umírněnosti ve všech směrech.“ A pokud ho někdy přivedeš k úvahám o tom, že „náboženství je sice dobrá věc, ale nesmí se to s ním přehánět,“ pak už můžeš mít z jeho duše předem radost. Umírněné náboženství je stejně užitečné jako vůbec žádné, ale mnohem zábavnější.

Další možnost: přímý útok na jeho víru. Pokud si bude myslet, že jeho období poklesu je trvalé, nemohl bys ho přesvědčit, že ho i to „náboženské období“ přejde stejně jako všechno ostatní? Já vím, že od věty „to mě přestává zajímat“ ho nemůžeš dovést rozumovou úvahou k tvrzení „to je lež.“ Ale jak jsem už řekl, musíš se spoléhat na fráze, ne na rozum. Přitom se Ti bude hodit slůvko období. Předpokládám, že ten tvor (jako každý člověk) jich už pár prožil a vždy se cítí povznesen nad ta období, která má za sebou; ne snad proto, že by je kritizoval, ale prostě proto, že jsou věcí minulosti. (Doufám, že ho krmíš mlhavými představami o Pokroku, Vývoji a Historickém Hledisku a že mu dáváš číst hodně současných životopisů. V nich přece lidé také každou chvíli končí s nějakým obdobím, ne?)

Chápeš to? Ať se jeho mysl nezabývá prostým protikladem mezi Pravdou a Lží. Ať jen uvažuje v pěkných mlhavých výrazech jako „bylo to jen jedno období,“ „to všechno máme už dávno za sebou“ - a nezapomeň na tu milou frázi: „mladý a hloupý.“

Líbá Tě Tvůj strýc Zmarchrob

Z knihy C. S. Lewise: Rady zkušeného ďábla, (nakladatelství Zvon)

Jarmila Hromadka - In memoriam

The curtain fell on the life of JARMILA "YARMILLA" HROMADKA, actress, director and President for many years of Czech Dramatic Club "Včelka," President of Theatrical Guild of former Sokol Tyrš, and secretary for many years of Czech Guild of Holy Family Home. Beautiful as the tone of the violin was the heart of Jarmila Hromadka. Always gentle and helpful, she received the key to the city from then Cleveland Mayor Ralph J. Perk in recognition of her years of dedicated service to our community and her volunteer work as a Czech-American leader.

Jarmila "Yarmilla" Hromadka was always proud of her Czech heritage. Because of her mild manner and her sweet disposition, she was well liked by many people and called a "people person." She brought a lot of love, kindness, comfort and happiness into many lives. She presided over the Dramatic Club "Včelka" of Sokol Greater Cleveland, where she also was an actress, as well as director and producer for many years. She also was president and actress of Theatrical Guild of former Sokol Tyrš. She single-handedly extended the life of Czech theatre in Cleveland by several decades, being able to find the performers to sacrifice their free time for the good of Czech theatre in Cleveland. Her goal was to bring "some happiness to many people." She directed and produced many memorable dramas, comedies and musicals on the stage at Bohemian National Hall on Broadway. Greater Cleveland was always fortunate to have excellent Czech Dramatic clubs for many years, but the "Dramatic Club Včelka" under the leadership of Jarmila Hromadka was the only one whose proceeds went to help needy people.

Jarmila Hromadka was born in Cleveland, close to the Bohemian National Hall on Broadway. This historic Hall became Jarmila's second home, since her mother, Millie Riedl, was for years director and producer at the Dramatic Club VCELKA and Jarmila's father served on the Board of Directors of the Bohemian National Hall.
Jarmila Hromadka was also very proud to be trustee and long time secretary of the Czech Guild of the Holy Family Home, trying to help the Dominican Sisters in their noble and dedicated exemplary work at the Holy Family Home, a "unique" home which radiates with love and compassion, where the terminally ill cancer patients spend their last days. It is "the last stop before Heaven."

Jarmila Hromadka wanted to help just a little bit. Without a doubt, she succeeded a great deal. And after five weeks of valiantly fighting cancer at her home in Independence, she was welcomed by her beloved Dominican Sisters at their "unique" home where she spent her last three days and died peacefully Monday, September 3, 2001 at 6 am.

Funeral services for Jarmila Hromadka was held Friday, September 7th at 10 am at Vodrazka Funeral Home, 6505 Brecksville Road, Independence.

Thank You!

Lou

3.září 2001 v Clevelandu, Ohio zemřela

JARMILA HROMÁDKOVÁ

„Spadla opona za životem české vlastenky a vzácné ženy.“

Každý z nás dostane úlohu,
na prkna života kráčí.
Jedni se smějí a radují,
a druzí po straně pláčí...

A proto hraj pro své přátele,
vždyť život náš je tak krátký
a až smrt vezme nám úlohu,
nikdy, nikdy nevrátí ji zpátky.

Dlouhé zástupy našich krajanů v Clevelandu, Ohio se přišly rozloučit se vzácnou ženou. Jarmila Hromádková, i přesto, že se narodila a žila celý život v Americe, mluvila jako rozená Češka. Česky se naučila od svých rodičů, hlavně od své maminky Millie Riedlové, která se narodila v Kardašově Řečici. Tatínek, Jan Riedl pocházel z Hodonína, na což byl velmi hrdý, že je z kraje prezidenta Tomáše G. Masaryka. Jarmila se narodila ve vlastenecké rodině. A právě tak, jako maminka Riedlová, i dcera Jarmila zasvětila svůj život českému divadlu. Divadelní debut Jarmily byl na prknech České národní síně v Clevelandu, v divadle „Sirotci.“ Česká národní síň se stala brzo jejím druhým domovem, neboť maminka, Millie Riedlová byla herečkou a režisérkou Dramatického sboru „Včelka“ a její otec Jan Riedl byl předsedou „Včelek“ a ve sboru ředitelstva České národní síně. A tak již od dětství, malá Jarmilka nikdy nechyběla na žádném českém divadle nebo na nějaké oslavě či slavnosti.

Po smrti své maminky a o rok později svého tatínka, Jarmila převzala řízení divadel a vedení Dramatického sboru „Včelka.“ Cleveland byl vždy šťastný, že měl několik dobrých dramatických sborů, ale Dramatický sbor „Včelka“ byl jediný, který pod vedením otce Jana Riedla a režisérky Millie Riedlové a později pod vedením Jarmily Hromádkové vždy rozdělil výtěžek na dobré účely anebo pro ty, kteří to momentálně nejvíce potřebovali.

Jarmila Hromadková byla také trustee a dlouholetá sekretářka Českého Guildu Domova sv.Rodiny. Český Guild je sponsorem a organizátorem „jak pomoci“ Dominikánským Sestřičkám, které se starají s láskou a příkladnou pečlivostí o postižené rakovinou v Holy Family Home. Holy Family Home je „vzácný“ dům, „poslední zastávka do nebe.“

Když jsem Jarmilce, po pěti týdenním pobytu doma, kdy zápasila se zhoubnou nemocí, dával malý „raneček“ se spodním prádlem dohromady, smutně se na mne dívala. Mně taky bylo smutno u srdce. Když jsem jí druhý den ráno pomáhal do auta na cestu do Holy Family Home, ještě naposled se podívala na svůj dům, který měla tak ráda. Slzičky bolesti jí kapaly z očí... Asi věděla, že se domů již nevrátí. A nevrátila...

Za tři dny zemřela tak tiše, jako žila. Zemřela v pondělí, na „Labor Day,“ dne 3.září 2001 v Holy Family Home. Dominikánské Sestřičky se o Jarmilku staraly s láskou a pečlivostí. Chci Dominikánským Sestřičkám poděkovat, že nám podaly pomocnou ruku, když jsem již nevěděl „kudy kam.“

Paní Marie Hrabíková z Clevelandu píše: „Věřím, že ani naše krajanská obec nikdy nezapomene jak tato vzácná žena přispěla k udržení české kultury v Clevelandu.“

Jarmilko, Bůh Tě opatruj.

Tak krásné jako tón houslí bylo i srdce mé paní Jarmilky.

Lubomír Hromádka
Independence, Ohio U.S.A.

MLÁDEŽI

Maria

Matka Kristova a Matka Církve

Panna Maria je uznávána a ctěna jako pravá Matka Boha a Vykupitele. Blahoslavená Panna se ubírala cestou víry a své spojení se synem udržovala věrně až ke kříži. Spolu se svým jednorozeným hluboce trpěla, přidružila se k jeho oběti svou mateřskou duší a láskyplně souhlasila, aby byl zabit obětní dar, který ona zrodila.

Po nanebevstoupení svého Syna Maria svými modlitbami pomáhala prvotní církvi. Neposkvrněná Panna, uchráněna od dědičné viny, dokončila svůj pozemský život, byla s tělem i duší vzata do nebeské slávy a vyvýšena Pánem jako královna všeho tvorstva. Nanebevzetí svaté Panny je zvláštní účastí na vzkříšení jejího Syna a předjímá vzkříšení ostatních křesťanů. Svým naprostým souhlasem s Otcovou vůlí, se spasitelným dílem jeho Syna je Panna Maria pro církev vzorem víry a lásky. Proto je oslavována jako vynikající a zcela jedinečný člen církve. Mariino mateřství trvá neustale od okamžiku souhlasu, který s vírou vyjádřila při zvěstování a bez váhání zachovala pod křížem. Když byla vzata do nebe, neopustila tento spasitelný úkon, ale nadále nám získává dary věcné spásy svými mnohonásobnými přímluvami. Proto je blahoslavená Panna vzývána v církvi jako přímluvkyně, pomocnice, ochránkyně a prostřednice.

Marii církev právem uctívá zvláštní úctou. Věřící se v modlitbách utíkají pod její ochranu ve všech nebezpečích a potřebách.

Z Katechismu katolické církve

Biblické hádanky

Rostliny a zvířata v Bibli

1. Který den stvořil Bůh ptáky?
- a) čtvrtý
- b) pátý
- c) šestý

2. Z jakého listí si Adam a Eva zhotovili oděv, když zhřešili?
- a) z javorového
- b) z fíkového
- c) z palmového

3. Který hmyz má být podle knihy Přísloví ponaučením pro lenocha?
- a) mravenec
- b) včela
- c) kobylka

4. Jaké plody vyrostly z Árónova prutu?
- a) olivy
- b) mandle
- c) jablka

5. Ke kterému zvířeti přirovnal Pán Ježíš Heroda?
- a) ke lvu
- b) k lišce
- c) k vlku

6. Z jakého materiálu byl postaven Davidův palác?
- a) z dubového dřeva
- b) z cypřišového dřeva
- c) z cedrového dřeva

7. Jaký strom to byl, na němž Ježíš nenašel plody a proto ho nechal uschnout?
- a) fíkovník
- b) olivovník
- c) granátovník

8. Na jakém zvířeti vjel Ježíš do Jeruzaléma?
- a) na koni
- b) na velbloudu
- c) na oslu

9. Který živočich pomohl Tobiášovi vyléčit jeho otce?
- a) havran
- b) pes
- c) ryba

10. Ke kterým zvířatům přirovnává Ježíš dvě skupiny, na které budou rozděleni lidé v den jeho druhého příchodu?
- a) k beránkům a ovcím
- b) k ovcím a kozlům
- c) k vlkům a ovcím

Správné odpovědi: 1a, 2b, 3a, 4b, 5b, 6c, 7a, 8c, 9c, 10b

Antonín Cyril Stojan
Tatíček moravského lidu

Pokračování ze str.3

utlačování Slováků Maďary. Roku 1907 zorganizoval slovanské poslance k zaslání prosebné petice papeži sv.Piu X., aby sňal z Ružomberského faráře Andreje Hlinky suspensi, kterou ho neprávem potrestal Spišský biskup maďarského původu Mons. Alexander Parvy. Na podnět Stojanův přišlo do Vatikánu na obranu slovenských, maďarskou hierarchií pronásledovaných kněží od 13. do 23.prosince 1907 celkem 22 telegramů vedle podpisových dopisů jednotlivých měst Čech a Moravy.

Po desetiletém pobytu v Kroměříži jako probošt Svatomořické kapituly přesídlil Antonín Stojan do Olomouce, kde byl 1917 jmenován sídelním kanovníkem u katedrály sv.Václava. Zde ho zastihlo vyhlášení Československé samostatnosti, které jako jeden z předních představitelů Oblastní Národní Rady podepsal v Olomouci 29.října 1918. Na prvním zasedání Československého Národního shromáždění začátkem listopadu 1918 byl přítomen jako provizorní poslanec, kterým byl pak zákonitě zvolen 19.listopadu 1918 za Lidovou stranu založenou Mons. Janem Šrámkem. Pro svou činnost v parlamentě byl brzy uznáván jako vůdce s nevšedními schopnostmi a popularitou, takže 25.dubna 1920 byl zvolen senátorem a za tři měsíce sekretářem senátu. Když před smrtí ležel v nemocnici, navštívil ho Dr. Stránský a ministerský předseda Antonín Švehla, svérázný jihočeský sedlák. Švehla se posadil na Stojanovu posetl, něžně ho pohladil po tváři a s dojetím řekl: „Drahý Stojane, ty nesmíš zemřít, bez tebe je nám smutno."

11.ledna 1921 jmenoval papež Benedikt XV. kapitulního vikáře Antonína Stojana olomouckým arcibiskupem. Po příjezdu z nunciatury do Olomouce odjel „incognito" vlakem do Starého Města a odtud šel pěšky na Velehrad, aby zde jako nástupce svatého Metoděje vyjádřil Nebeskému Otci svou vděčnost a zároveň si vyprosil pomoc pro vykonávání tak zodpovědného úřadu. 3.duben 1921, den jeho biskupské konsekrace, byl radostným dnem pro celou Moravu. Světitelem byl papežský nuncius arcibiskup Klement Mikara a asistovali nitranský biskup M.Kmeťko se světícím biskupem olomouckým Karlem Wisnarem. Po slavné recepci nový arcibiskup navštívil městský chudobinec, kde nechal připravit 662 večeří a sirotčinec, kde pohostil 3.000 dětí. V ten den rozdal žebrákům 25 tisíc Kčs (Československá koruna patřila tehdy k tvrdým valutám). Jednota Katolického duchovenstva olomoucké arcidiecéze začala tehdy sbírku na vybudování exercičního domu na Velehradě, nazvaného na počest svého nového pastýře „Stojanov."

Náhrobek A.C. Stojana v Královské kapli velehradské baziliky

Na podzim roku 1922 se začaly ukazovat náznaky, že vyčerpávající horečná činnost zdolává silnou fyzickou konstrukci Stojanovu. Jeho velkým problémem bylo, že zřídka vyhledával lékařskou pomoc a když se konečně podvolil lékařské prohlídce, tak stejně nedbal příkazu, aby povolil ve svém pracovním tempu. Podobně jako svatý Jan Nepomuk Neumann z Prachatic se stal obětí své apoštolské horlivosti. Na svátek Nanebevstoupení Paně, 11.května 1923 byl zachvácen mrtvicí a byla mu udělena svátost nemocných. Po pět měsíců potom zůstal upoután na lůžku a často upadal do bezvědomí. Když se probral, často s vroucností volal: „Pomáhej, pomáhej, drahá Matko Boží. Nikdy nebylo slýcháno, že bys někoho opustila. Pomoz mi také." Za svého života vodil desetitisíce poutníků k Vítězné Ochránkyni Moravy na svatý Hostýn a z Bystřice vystupoval vždy bosky po kamenité stezce na Mariánskou horu, 732 metrů vysokou a při tom nesl jako většina poutníků cihly na stavbu svatyně. 8.září 1919 posvětil nad hlavním schodištěm sochu Pána Ježíše v nadživotní veliklosti a zasvětil český a slovenský národ Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu.

23.září 1923 upadl arcibiskup Stojan do bezvědomí, ze kterého se již neprobudil a 29.září o jedné hodině odpoledne zemřel. Pohřební obřady se konaly za účasti nebývalého množství církevních a světských hodnostářů. Započaly 2.října v Olomouci a skončily příštího dne na Velehradě, kam se přišlo rozloučit s milovaným „tatíčkem" přes 50 tisíc jeho věrných Moravanů. Nejdříve byla sloužena zádušní mše svatá v kapli Cyrilce a to v liturgii Staroslovanské a po ní čestná stráž orelská přenesla rakev do velehradské bazilky, kde celebroval slavnostní Requiem polský prelát Ledochovski. Tělo zesnulého bylo uloženo za zvuků papežské a československé státní hymny do sarkofágu v Královské kapli bazilky. Ze smutečních projevů zvláště dojemně zapůsobily pana Litomyšlského za vídeňské Čechy a Msgr. Andreje Hlinky za Slováky.

V únoru 1949 předal arcibiskup olomoucký Josef Karel Matocha Klementu kardinálu Micarovi (který před 28 roky vysvětil Stojana na biskupa) písemný materiál, seřazený do 27 svazků a také 90 tisíc prosebných dopisů, kterými byl „tatíček" Stojan žádán o pomoc všeho druhu. Proces blahořečení byl pak zahájen 14.července 1965 a diecézní informační proces byl dokončen 10.října 1985.

Na Stojanově sarkofágu jsou vyryta slova, kterými se loučil svatý Pavel s křesťany v Milétu: „Tím vším jsem vám ukázal, že máme takto pracovat, pomáhat slabým a mít na paměti slova Pána Ježíše, který řekl: Je blaženější dávat než dostávat." (Sk 20, 35)

Ano Antoníne Cyrile Stojane, ty ses po celý svůj život dával velkodušně svým věrným Moravanům, takže ses zapsal do jejich srdcí jako jejich milovaný tatíček.

Karel Chrobák

Embryonic Stem Cells

The heart of the controversy

The media has devoted a lot of coverage recently to the potential of stem cells to cure illnesses such as diabetes and Parkinson's disease or to produce organs for transplantation. Everyone would like to see these diseases cured, and if stem cells are capable of doing so, why not use them?

Stem cells are primitive cells that contain the complete genetic code of DNA and have the ability to develop into all other cell types. Stem cells can become insulin-producing islet cells that could cure diabetes, nerve cells that could cure Parkinson's disease, or kidney cells that could make dialysis unnecessary.

Where do stem cells come from? During fertilization, an egg cell from a woman, which contains a little more than half the DNA genetic code, joins with a sperm cell from a man, which contains the remainder of the DNA code. Given the right environment, this single cell will divide repeatedly and differentiate to develop into a human embryo. Thus the fertilized egg is the original stem cell. It contains the full DNA code and is the first step from which all the other steps follow. Each of the early dividing cells is an "embryonic" stem cell.

Scientists have also learned how to obtain stem cells from nonembryonic sources, such as umbilical-cord blood and adult fat cells. Embryonic stem cells, however, turn into other cells more easily than stem cells from other sources. Embryonic stem cells can also be manipulated more easily than other stem cells.

Controversy surrounds the harvesting of embryonic stem cells. Embryonic stem cells are usually obtained from "unwanted" embryos discarded by fertility clinics. When scientists obtain stem cells from the embryo, the embryo-the developing baby-dies. This is a tragedy. Sadly, stem cells are also sometimes obtained from elective abortions. It is frightening that recently stem cells have been obtained from embryos developed in vitro specifically to produce stem cells. Thus human beings are "created" for the purpose of being destroyed. When stem cells are harvested from umbilical cord or fat, no developing human is destroyed.

Some people argue that since so much good can come from the use of embryonic stem cells it is worth the trade-off. The Catholic Church, however, teaches that all human life must be treated with dignity and respect from conception until natural death. And human embryos, though they may not look human, are human beings in their earliest stages. The research scientist who uses the cells may not have caused the abortion or the destruction of human embryos, but he or she is in a sense an accomplice to this crime. The end does not justify the immoral means.

We should not abandon stem cell research. The Catholic Church recognizes that stem cell research is important and even supports research using stem cells obtained from umbilical-cord blood cells or adult stem cells. Although the results from adult stem cell research are not yet as good as those from embryonic stem cells, they are promising, and no human being is killed to obtain them. Using a patient's own stem cells also holds special promise because it avoids the problem of rejection that often occurs with tissue transplanted from one person to another.

Susan Kozal Brennan, Ph.D., is an ethicist and former assistant professor of philosophy at Boston College in Massachusetts. Daniel C. Brennan, MD, FACP, is an associate professor of medicine and director of Transplant Nephrology at Washington University in St. Louis, Missouri. The Brennans are husband and wife.

Doctors and scientists have a moral and professional obligation to search for the best treatments for their patients, but this must be done with respect for the sanctity of human life. We can look forward to new developments in stem cell research that promote and protect life.

Drs. Susan and Daniel Brennan
Liguorian, October 2001

HLASY NÁRODA – VOICES OF THE NATION Čtrnáctideník České katolické misie v Chicagu – Vydává Česká katolická misie při farnosti Panny Marie Svatohorské, 2414 S., 61st Ave., Cicero, IL. 60804. Published bi – weekly by: Czech Catholic Mission at Our Lady of the Mount Parish, 2414 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 656 - 7472, E-mail: czechmission@designtrax.com Řídí – Editor: Fr. Dušan Hladík s redakční radou. Application to mail at periodicals postage rates is pending at Chicago, IL. POSTMASTER: Send address changes to: HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION, P.O. Box 508 576, Cicero, IL 60804. Roční předplatné (25 čísel) – Subscription prices per year (25 issues): USA $35, Canada $38, Cizina $40, letecky + $30. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah.

Štramberk, a panoramic gateway to Wallachia

Štramberk is a peaceful little town built on the slopes of steep hills, east of Nový Jičín, in the northern part of Moravia, commonly called Wallachia (Valašsko). Wallachia is the region of the western Beskydy range colonized in the 15th century by semi-nomadic sheep farming people, the Vlachs (Vlaši). These early settlers supposedly migrated into this hilly area from the lower Danube, possibly from as far as Roumania.

This picturesque little town acquired a nickname "Moravian Betlehem" for its charming layout of unique carved timber architecture scattered over the mountainous terrain reminiscent of popular woodcarvings portraying the Nativity scene. Its rough-hewn, low gabled log cabin type houses, exuding pleasant aroma of burning wood look quite inviting. Towering above the hillside is the last remaining bastion of a ruined castle, known as "Valašská Trúba".

The first historical record from 1359 refers to "Castrum Strallenberg" ("a mountain of arrows and lightning"). The beginning of the 14th century saw the construction of a fortress built in the vicinity of an early Slavic settlement. After the Tartar invasions and the destruction of this early outpost a wooden hamlet was built on the terraces carved into the massif.

Over the centuries the Štramberk estate passed through many aristocratic landlords, ultimately coming into the possession of the Teresian Knights Academy of Vienna. Štramberk itself suffered from numerous invasions during the 30 Years War when both Austrian and Danish armies devastated the town. During the Peasant Rebellions Štramberk became a stronghold of the insurgent farmers. During World War II it became the center of anti – Nazi partisan resistance.

Visitors enter into the restored Baroque main square through a medieval stone gate inscribed "Cuius Regio – Eius Regio" ("Whose place - his place"). Of special interest is the Baroque church of St. John of Nepomuk and St. Bartholomew built in 1723. The town museum displays the findings from the nearby Šipka cave where in 1880 partial remains of Neanderthal Man (dating back to 40,000 B.C.) were excavated, along with stone tools from the late Paleolithic Era. Some of the original timbered houses were replaced by Baroque style townhouses toward the end of the 18th century, but just a few steps from the main square there are well preserved timbered dwellings, few tangible remains of the Wallachian culture.

The local culinary specialities are the delicately spiced cone-shaped waffles known as „štramberské uši" ("Štramberk ears"), a name referring to the time when the town was overrun by the Tartars. Tartars were notorious for their inhuman treatment of captured war victims whose ears and hands they savagely amputated. According to a local legend, however, the town was spared total annihilation by sudden heavy downpour, which drowned the brutal invaders. This historical event is commemorated annually one day before the Feast of Ascension of Our Lord.

The aforementioned Trúba, a restored medieval tower which looks more like a mosque offers vertiginous views of the Wallachian countryside to those who are brave enough to scale 166 steps to the top of this 42 meters tall citadel.

Typical dress of Wallachia

During various seasonal celebrations the residents of Wallachia dress in distinctive folk costumes made of heavy flannel. These woolen outfits are quite appropriate for these mountaineers who must ward off wintery chills commonly associated with the harsh climate of the Beskydy region. Consequently the best time to visit Štramberk is during the summer.

This largely unspoiled sector of northern Moravia examplifies a topography which is quite different from the plains and lowlands of southern Moravia. It deserves a leisurely visit in order to fully appreciate both natural and man created beauty of Wallachia.

Czech compatriot

Photo on back page:
The panorama of Štramberk

Před čtyřiatřiceti lety, v říjnu 1907, páter Maxmilián Kolbe - tehdy se ještě jmenoval Rajmund (pro přátele byl »marmeláda«) a byl roztomilý třináctiletý chlapec, co právě opouštěl Vyšší obchodní školu v Pabianicích - nyní vstupoval s bratrem Františkem do chlapeckého semináře františkánů ve Lvově, aby si tam doplnil svá humanitní studia.

O těchto třech letech probandátu víme velmi málo. Ulicemi toho města, které nyní patří do Sovětského svazu, se přehnaly od těch dob války a revoluce a tak přišly nazmar i zápisy konviktu. Známe jen krátké svědectví druha ze studií, rozmarnou poznámku jednoho profesora a několik zajímavostí: a tyto tři až čtyři zprávičky mluví všechny o zvláštním rázu chlapcovy geniálnosti.

Je to svědectví pátera Kornélia Czupryka, který si pamatuje Rajmunda »jako velmi schopného pro exaktní vědy a pro matematiku, takže i starší spolužáci z vyšších ročníků k němu přicházeli, aby jim pomohl vypočítat těžké úkoly.«

Poznámka pana Bruchala, profesora matematiky (tehdy v chlapeckém semináři ve Lvově vyučovalo i několik profesorů laiků), kterému jednoho dne vykouzlo z úst: »Škoda, že se tento mladík chce stát fráterem: je tak nadaný! ...«

Z těch dvou zajímavostí, jedna nám praví, že Rajmund z dlouhé chvíle vypracoval strategický plán na hájení města Lvova, plán velmi důkladný, který řešil všechno do nejmenších podrobností tak skvěle, že by mu mohli závidět důstojníci Hlavního štábu. Druhá zajímavost nám vypravuje, že mladý seminarista ve volném čase narýsoval několik plánů na meziplanetární letouny, které nejen předstihly o několik desetiletí nyní oblíbenou vědeckofantastickou tematiku, ale spíše dokonce předvídaly s neuvěřitelnou přesností vědecké pokusy našich dnů.

Zkrátka a dobře, jestliže po třech letech probandátu, páteři, co rozhodovali o přijetí nových aspirantů do řádu, neměli žádných námitek k žádosti o přijetí, podané Rajmundem, to znamená, že Rajmund mimo skvělou výtečnost svého nadání dával jim dostatečnou záruku své lásky ke ctnosti a své náchylnosti k františkánské kázni, i když dosud jeho náboženské úkony neprojevovaly žádnou osobní výjimečnost.

Ale všechno nešlo tak hladce, jak se zdálo. Právě v předvečer 4. září 1910, den stanovený pro obláčku, Rajmund upadl znenadání do hluboké krize svědomí, či lépe do krize svého povolání.

V této hodině pochopitelné úzkosti, co předcházela jeho rozloučení se světem, jeho mysl se soustředila na den, kdy v malém kostelíku v Pabianicích se mu zjevila Madona a nabízela mu dva věnce: bílý a rudý. Čas mu toto skvělé nezapomenutelné zjevení nedal vyblednout, spíše mu přidal jistější kontury.

Od té doby, jak tvrdil, zasvěcoval svůj život den co den zcela Jí, panenské Matce, své »mamuši«, jak začal něžně nazývat svatou Pannu a jak ji bude nazývat až do konce, a tak si vybere ze všech zdrobnělin, kterými oplývá polština ve svém slovníku pro slovo matka - mateczka, matuchna, matenka, mamuška atd. - právě tuto zdrobnělinu, které používají malé děti, když volají maminku.

Pro Rajmunda nebylo žádné pochyby, že i v budoucnu musí svůj život zasvětit zcela Jí. Ani nepochyboval, že si bude moci zachovat bílý věnec čistotou svého života za jakýchkoliv okolností. Ale jak si bude moci zasloužit rudý věnec?

Tu pro Rajmunda nastal zmatek a jeho duch se ocitl v bludišti různých nápadů.

Aby získal rudý věnec, musí dojít k mučednictví, to je jasné. Ale právě tak mu bylo jasno, že nedosáhne koruny mučednické, bude-li sedět v kláštеře. Musí tedy odejít, sestoupit do boje, do svatého boje, to se rozumí samo sebou, ale musí to přece být boj opravdový, fysický, krvavý, na obranu své »mamuše« a královny.

Nyní pochopil, proč ho Bůh obdařil inteligencí, která dovedla luštit problémy vědy a techniky. Nyní pochopil hluboký důvod své vrozené náklonnosti pro strategické plány a pro studium taktických manévrů bojujícího vojska. Nyní mu bylo v mysli všechno jasné, jak se domníval. Jen jedno mu připadalo divné, že na to nepřišel dříve.

A tak dalece byl přesvědčen, že našel, třebas to bylo in extremis, přesnou směrnici svého povolání, že se dostavil k bratru Františkovi a předvedl mu svou vojenskou kariéru s takovou výmluvností, jako jedinou cestu, kterou musí nastoupit, aby dokázal životem a smrtí svou naprostou věrnost Marii Panně, že bratr nejen schválil, aby vystoupil z konviktu, nýbrž mu slíbil, že i on bude s ním sledovat stejný cíl.

Nesmí se tedy ztratit ani minuta. Oba musili ihned dojít za páterem provinciálem a oznámit mu, že nehodlají vstoupit do noviciátu z toho a onoho důvodu.

Už byli na chodbě, už byli před celou svého představeného, když fráter ve fortně na znamení zvonku přišel a otevřel dveře hovorny.

»Rajmunde! Františku!«

Marie Dabrowská právě vešla, když zahlédla své syny, běžela k nim s rozpřaženýma rukama.

»Mám pro vás úžasnou zprávu, mé děti, úžasnou zprávu...«

A vypravovala plačíc radostí, že také Josef, jejich nejmladší bratr, se rozhodl stát se řeholníkem - »františkánem jako vy«, také Julius, jejich tatínek, vstoupil v Krakově do kláštera »také on františkán« a ona je »zatím ubytovaná v kláštеře u sester benediktinek zde ve Lvově, aby jim byla na blízku; ale potom, až vás pošlou do Krakova, budu u sester františkánek i já.«

Tato nečekaná návštěva v tomto okamžiku, tak delikátním, zapůsobila jako blesk z čistá jasná: zahnala každou stopu krize z Rajmundovy duše a podobně všechny nápady z duše Františkovy. A když se potom matka s nimi loučila a políbila je na tvář, pocítili, že musí ihned vykonat jednu věc, dříve než vřelost těch polibků vychladne na jejich tvářích.

A tu věc provedli: šli za páterem provinciálem mu oznámit, že jsou hotovi vstoupit do noviciátu.

»Jak bych mohl zapomenout na okamžik, kdy já a František právě když jsme se chystali jít k páteru provinciálovi oznámit mu, že nehodláme vstoupit do řádu, jsme zaslechli hlas zvonku u brány? - napíše za devět let nato páter Kolbe. I v tom kritickém okamžiku, Prozřetelnost ve svém nekonečném milosrdenství prostřednictvím Neposkvrněné mně poslala maminku...«

Druhého dne večer, přesně 4. září 1910, před oltářem Panny Marie v ústavní kapli Rajmund Kolbe oblékl hábit sv. Františka, přepásal svá bedra provazem a zanechal své jméno, které měl od narození, aby přijal jméno Maxmilián, které označovalo jasně zřetelný program.

Jméno význačných postav s pamětihodnými činy, jméno králů, císařů, jméno

slavné tradice starého Rakouska, které tehdy mělo obsazenou část Polska. Maxmilián I., Tyrolák, který se stal císařem. Maxmilián II.: to byli Turci sraženi na kolena pod Bělehradem. Maxmilián ctnostný, statečný a sličný: připomíná trůn a popravčí četu v Mexiku... Je to jméno hrdiny rodící se Církve: svatý Maxmilián, mučedník!

Rajmund Kolbe si zvolil jméno vhodné pro heroický program. Měl sotva šestnáct let, měl život před sebou a chtěl ho prožít pro skvělý cíl.

Noviciát má trvat rok : rok, aby novic se obeznámil s řeholí a s řádovými konstitucemi v jejich plném znění. Ale hned v prvních měsících čím více bratr Maxmilián pronikal do ducha, jak to vyžadoval Chudáček z Assisi od svých následovníků, tím více měl dojem, že to nesvede.

Jinými slovy: zachvátila ho nemoc, která není zrovna řídká u noviců a která dovede potrápit víc než si kdo myslí: nemoc, které se říká »skrupule«, kterou představení dobře znají, a na níž neexistují, jak jsou přesvědčeni, žádné lítostivé léky nebo zmírňující uhýbání, nýbrž jediná rázná medicína, silná a drastická, nazvaná »poslušnost«. Tuto medicínu předepsali také bratru Maxmiliánovi Kolbemu.

Otec zpovědník, kterému se svěřil se svými trampotami, ho vyzval, aby jen bez obavy vzal na sebe povinosti v duchu svatého zakladatele a ujistil ho, že tak přemůže všechny nesnáze. A pak mu poradil, aby se svěřil páteru novicmistrovi.

Páter novicmistr ho vyslechl s velkým porozuměním a nakonec jako odpověď mu nařídil, aby od toho okamžiku odhaloval každou svou důvěrnou myšlenku, každou svou sebemenší pochybnost svému staršímu spolubratru, který měl solidní duchovní výchovu a větší zkušenost.

Bratr Maxmilián uposlechl pátera novicmistra, svěřoval se vždy se vším svému spolubratru, který mu byl přidělen, jednal podle jeho rady a klid se, jak se zdálo, navrátil do jeho duše.

Ale snad tento lék poslušnosti by nebyl tak účinný, kdyby bratr Maxmilián zároveň s tímto lékem nezakusil nenahraditelný vliv jednoho svatě žijícího muže.

V té době totiž poznal řeholníka, ještě velmi mladého, ale kterého provázelo odříkání a sužovaly choroby. A přece byl mimořádně jasný v úsudku a oplývající láskou. Jmenoval se páter Venancius Katarzyniec (a nyní je už v proudu proces jeho blahořečení).

V těch několika dnech, co přechodně pobyl v noviciátu ve Lvově, tento nemocný řeholník řekl bratru Maxmiliánovi Kolbemu svým osobním svědectvím více, nežli mu mohly vypovědět velké svazky knih, které četl, a přednášky, které musil vyposlechnout. Onen jednoduchý a prostý příklad mu objevil s naprostou jasností, jak je možno spojit pokoru s mimořádnými vlohami nadání, přísné zachovávání řehole s nedostačujícími zdravotními podmínkami, a fysické bolesti s velmi otevřeným úsměvem.

A kromě tohoto živoucího a vlivného příkladu, i příklady jiných svatých přestaly mít pro bratra Maxmiliána jen knižní příchuť, a akademický projev. Jako by tito světci sestoupili s trůnu svých olejomaleb, kde žili jako ve vyhnanství, nedostupní a neskuteční, jak je líčila hagiografie, a znovu nabyli výrazné a přesvědčivé řeči.

Bratr Maxmilián Kolbe 5. září 1911 složil jednoduché sliby v řeholi sv. Františka z Assisi a slíbil zachovávat konstituce Menších bratří konventuálů. Měl sotva sedm-

nact let, ale už věděl s jistotou, že tyto dočasné sliby vyústí jednou ve sliby věčné. Páter Venancius Katarzyniec ho nadobro vyléčil. Každá oběť se mu nyní proměnila v úkon lásky a s láskou - tomu se právě naučil - dovedl dodržet každý slib.

Po slibech ho očekával studentát se studiem filosofie a teologie. Byl tedy přeložen do Krakova. Ale v Krakově zůstal jen rok. V říjnu 1912 bratr Maxmilián už odjížděl do Říma.

Ale ani tentokrát nešlo všechno hladce. Když mu před měsícem páter provinciál oznamoval rozhodnutí představených poslat ho do Říma, aby tam na Gregoriáně studoval filosofii a pak v mezinárodní koleji Seraficum teologii, připadlo mu to, jako by mu vložili na srdce kámen.

Ve skutečnosti Řím tenkrát měl v Polsku špatnou pověst, a snad i jinde v zahraničí. V seminářích a klášterech se mluvilo o něm jako o zkaženém a nestoudném městě, kde řeholníci žili ve vážném nebezpečí, které na ně číhalo na vykřičených ulicích, když se ubírali z kolejí na universitu. Mnoho takových historek kolovalo po noviciátech a klášterech v Polsku, a dodávalo se k tomu nová svědectví těch, co postupem času musili prodělávat římskou zkušenost.

Bratr Maxmilián Kolbe měl osmnáct let a musil si přece bránit svůj bílý věnec. Mohl se na sebe úplně spolehnout? Věděl, že ve velkých strategických plánech se může zabránit porážce i tím, že se takticky vyhne bitvě. Tím spíše, že od nějaké doby se necítil dost zdráv, a kdo ví, zda v podnebí, tak rozdílném od jeho rodného kraje, bude moci dokončit svá studia ...

Když se dostavil k páteru provinciálovi, byla to jen tato poslední klávesa, klávesa jeho chabého zdraví, na kterou stále ukazoval, aby dosáhl dovolení zůstat v Polsku. Představený byl tím překvapen a rozmrzelý, ale nakonec se vzdal a vyškrtnul jméno bratra Maxmiliána ze seznamu odjíždějících. A bratr Maxmilián si zhluboka oddychl.

Ale večer, když o tom znovu přemýšlel, všechno se mu objevilo v novém světle: vždyť to byl čin zbabělosti. Opravdu, velká zbabělost! Domníval se, že není dost připravený k boji, a utekl z boje, poněvadž mu chyběla důvěra v pomoc Boží a jeho »mamuše«.

Té noci nemohl zamhouřit oko. Hned brzy ráno už klepal na dveře pátera provinciála.

»Otče - řekl - je mně líto, že jsem vám včera odpoledne vyjevil své osobní přání. Prosím, abyste se mnou naložil podle své vůle. Chci poslechnout, jen poslechnout.«

Páter provinciál se na něj podíval pevným zrakem a neřekl ani slovo. Pak otevřel zásuvku u stolku, vyňal papír se jmény odjíždějících a na jejich konci připsal jméno bratra Maxmiliána Kolbeho.

Za dva měsíce mladý student napsal z Říma své matce: »Není to tak hrozné, jak jsem si to představoval a jak jsem vám psal... Konečně chodíme tu vždycky ve skupinách...«

Zatímco bratr Maxmilián navštěvoval po tři roky papežskou universitu Gregoriánu, kde dosáhl doktorátu 22. října 1915, a později přednášky z teologie na papežské teologické fakultě při Mezinárodní řádové koleji v ulici sv. Teodora na Palatině, v ředitelství koleje se vystřídalo několik rektorů. Ale ten, který měl

